

Per 1015/2006

10028284,3

COBISS •

GORISKA KNJARNICA

Kraljica

Glasilo prijateljev Svete Gore

Leto XL • št. 3 • december 2006

Izdaja:
Frančiškanski samostan Sveta
Gora, 5250 Solkan

v sodelovanju
z založbo *Brat Frančišek*

Ureja:
p. Bernard Goličnik
p. Stane Zore
p. Pavel Krajnik

Odgovorni urednik:
p. Bernard Goličnik

Oblikovanje:
br. Dragan Vampola

Tisk:
Tiskarna Pleško, Ljubljana

Izhaja s cerkvenim dovoljenjem
v 6.000 izvodih

Fotografije so prispevali:

p. Bernard: 4, 5, 6, 7, 20, 21, 22,
26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 36, 37,
46, 47

Zavadlav: 3, 24, 32, 52

Noviciat: 1, 8, 28, 34, 42, 43, 44

Frančiškov tabor: 10, 12, 13, 14,
15, 16, 17

4

Humanitarni ex-tempore

6

Odpri srce, odpri roke

12

Frančiškov tabor 2006

18

Božični večer

20

Preobleka novincev

29

Vi ste priče

- 7 Štirideset let gibanja Pot
- 7 Adaptacija fasade
- 8 Ljubezen na prvi pogled ali iskanje prostora za
Frančiškov tabor
- 10 Tabor je dar ...
- 19 Preprosto srce
- 22 Prve redovne zaobljube
- 23 Koncert sakralne glasbe
- 24 p. Aleksander Vavpotič
- 26 Ob Slomškovi planinski poti
- 31 Strune prostora
- 32 Kraljica v nebesa vzeta
- 35 Vsefranciškansko romanje
- 37 Dejavnosti v domu Tau
- 38 Betlehemeski volk
- 39 Svetogorski dnevnik
- 42 Svetogorska romarska pot
- 45 Sveta noč
- 46 Jezimo se nanje...
- 48 Prošnje in zahvale
- 49 Prišli so k svetogorski Božji Materi
- 51 Dobro je vedeti

Spoštovani prijatelji *Svete Gore*

Od 4. stoletja dalje praznuje Cerkev 28. decembra spomin na otroke, ki jih je zaradi Jezusa v slepem besu umoril Herod (prim. Mt 2,16-17). Liturgično izročilo jih imenuje »sveti nedolžni otroci« in jih časti kot mučence. V teku stoletij so umetnost, poezija in ljudska pobožnost obdali ta »nežni rod nedolžnih jagnjet« z znamenji nežnosti in priljubljenosti. Tem občutkom nežnosti so se pridruževali tudi izrazi zgražanja zaradi nasilja, s katerim so bili iztrgani iz naročja svojih mater in izročeni smrti.

Otroci so še vedno žrtve mnogih oblik nasilja, ki ogrožajo njihovo življenje, dostojanstvo in pravico do vzgoje. Poročilo Združenih narodov o nasilju in zlorabah otrok pravi, da je dobrih šest milijonov otrok na prikrit, ponekod celo na družbeno sprejemljiv način izpostavljenih psihično-

fizični zlorabi: kot delovna sila brez možnosti šolanja, kot žrtve spolne industrije, milijon otrok pa je po nedolžnem zaprtih.

Če nas umor nedolžnih betlehemskih otrok pretrese, pa preseneča brezbriznost ob množičnem pomoru nerojenih otrok pod pretvezo zakonov, ki dopuščajo splav, kar je nepojmljiv zločin. V Sloveniji se 29% nosečnosti konča s splavom (spontani splavi niso všteti), kar pomeni, da se vsako leto okrog 7000 spočetih otrok ne rodi. Toda človek ni »divja in hudobna žival«, ki lahko grize in žre po mili volji in je prav tako tudi sam ogrizen ali požrt, ampak je »obraz in podoba božja«, ki bo drago plačal svojo samopašnost. Da je kaznen izbežna in kakor zločin neizprosna, razkriva ameriška raziskava, ki ugotavlja hude posledice za matere

splavljenih otrok: tlači jih mora, občutek krivde, ne-nehna misel na nerojenega otroka, praznina, odpor do spolnosti in samomorilne misli. Kako lahko pogledajo otrokom v obraz tisti, ki k splavu pripomorejo ali sodelujejo.

V čas, v katerem je vse težje postati in biti otrok, vstopa božič, ki je po starem izročilu praznik otrok. Rojstvo deteta Jezusa je razodetje ljubečega Boga. Rojene božje Ljubezni si nismo zaslužili, ampak smo jo prejeli v dar, da bi se »znova rodili« (Jn 3, 1-21), izbrali Življenje, ustavili morijo. To bo najbolj dišeče kadilo, najčistejše zlato in najdragocenejša mira, ki jo bomo za letošnji božič položili v jaslice.

Pa srečno 2007.

p. Bernard Golčnik

Ex-tempore

Humanitarni ekstempore

Drežnica 2006

V Društvu slikarjev amaterjev Tolminske smo se konec pomladi ogreli za idejo, da bi tudi mi pripomogli k čimprejšnjemu odprtju Dializnega centra v Kobaridu, saj se morajo ledvični bolniki iz gornjega Posočja voziti v šempe-trsko bolnišnico. Izvedeli smo, da pripravlja Škofijska karitas Koper v sodelovanju z Društvom ledvičnih bolnikov dobrodelni koncert na Sveti Gori. Z njihovim soglasjem in v sodelovanju s Frančiškanskim samostanom smo dobrodelni koncert obogatili s prodajno razstavo umetniških del v Frančiškovi dvorani na Sveti Gori.

Na povabilo predsednika društva DSAT g. Gregorja Maverja in tajnice ga. Jadranke Ferjančič se je ekstem-pora, ki je potekal

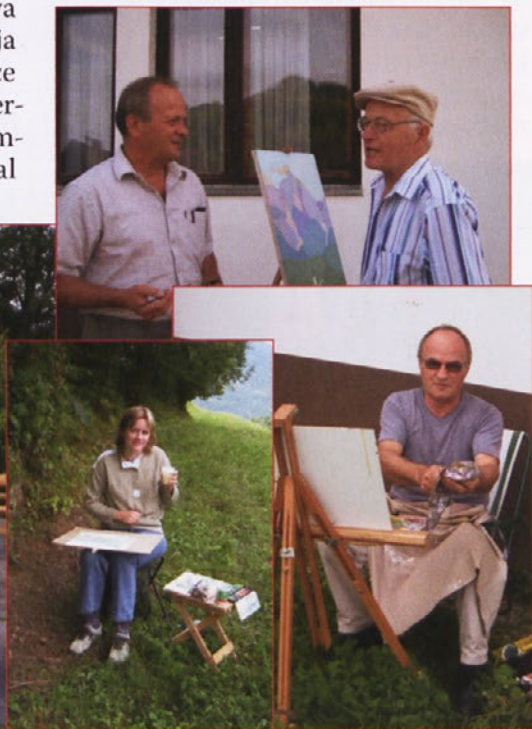

umetnikom, ki so pokazali, da imajo tudi veliko srce za ljudi v stiski. Slikarji so podarili 110 del, katerih vrednost presega dva milijona tolarjev. Slike je ob odprtju razstave 17. septembra predsed-

nik DSAT g. Gregor Maver predal predsedniku Društva ledvičnih bolnikov g. Božidarju Kanalcu. Prodanih je bilo 28 slik, preostale pa so naprodaj v drugih krajih Slovenije.

V društvu DSAT smo bili navdušeni nad velikim odzivom slikarjev in njih pripravljenostjo pomagati ledvičnim bolnikom. Že zdaj jih vabimo na prihodnji ekstempore, saj pomoči potrebnim nikoli ne zmanjka.

Milenka Uršič

V nedeljo,
17. septem-
bra, je Dru-
štvo ledvičnih
bolnikov
Posočja ob
pomoči
Škofijske
karitas Koper
organiziralo
na Sveti Gori
dobrodelno
prireditev z
naslovom
**Odpri srce,
odpri roke**
(S. Gregor-
čič).

Odpri srce, odpri roke

(Simon Gregorčič)

Stiska ledvičnega bolnika, ki je vezan na dializo, je velika, toliko bolj, če stanuje daleč od dializnega centra. Trenutno je v Posočju 12 ledvičnih bolnikov, ki se vsak drugi dan vozijo v več kot 100 km oddaljeni Šempeter pri Gorici na dializo. Vendar se ne dajo - ustanovili so društvo in vsak dan so bliže cilju: Dializni center v Kobaridu. Najprej smo se zbrali pri sveti maši, ki jo je daroval ravna-

telj Škofijske karitas Koper Matej Kobal ob somaševanju duhovnikov, ki čutijo s prizadevnimi bolniki. Sledil je dobrodelni koncert, ki je bil, kot vedno v baziliki Svetogorske Matere Božje, dobro obiskan. Nastopil je Komorni simfonični orkester Nova, Borut s prijatelji, Gianni Rijavec, MEPZ Trnovo, Renata in Gregor Klančič ter Vokalna skupina Krila. Program je povezoval Jure Sešek. Ob koncu so vse nastopajoče pogostile sodelavke Medžupnijske gorske karitas.

Koncert je neposredno prenašala TV Primorka. Izkupiček celotnega dogajanja - nakup likovnih del, nabirka pri sveti maši in prostovoljni prispevki na koncertu - je presegel milijon tolarjev. Zavedamo se, da je to le kaplja v oceanu, kot bi rekla bl. Mati Terezija, vendar če tega ne bi bilo, bi bila kaplja v oceanu manj.

Jožica Ličen

ŠTIRIDESET LET GIBANJA POT

Gibanje Pot je poznano predvsem po tednih duhovnosti v Stržišču in po svojem ustanovitelju, umrlem duhovniku Vinku Kobalu. Leta 1965 je prvič zbral mlade v Stržišču, kot odgovor na potrebo sprejeti in uresničevati življenje na izkušnji Cerkve in drugega vatičanskega cerkvenega zbora.

Gibanje, ki se je sprva imenovalo Živa cerkev, po letu 1983 pa Pot, je mlade spodbujalo k aktivnemu verskemu življenju. Življenje v povezanosti in sprejemanju je bilo in je še danes eno od osnovnih vodil gibanja. Zato ne preseneča, da se povezuje s sorodnimi duhovnimi gibanji v Sloveniji in Evropi. Pri tem je gibanje Pot razvilo in ohranilo svojo samostojno identiteto in tako ostaja eno redkih povsem slovenskih cerkvenih gibanj.

Poleg poletnih tednov duhovnosti se člani gibanja srečujejo tudi na krajših dnevih zbranosti, šoli skupnosti, zakonskih in duhovniških srečanjih. Povezava med vsemi duhovnimi dogodki v gibanju je štiriletni cikel: Srečanje – Znāmenje – Daritev – Zaveza in zaveš žive Cerkve.

Mnogo mladih je ravno preko gibanja Pot spoznalo svojo poklicanost. Postali so duhovniki, redovniki in redovnice. Mnogo je tudi osebnosti, ki so ali še pomembno prispevajo k slovenskemu in evropskemu kulturnemu in političnemu življenju. Nenazadnje pa je tudi VRNET, ki skrbi za spletne strani katoliške Cerkve, nastal iz izkušnje gibanja Pot.

Primož Govekar

ADAPTACIJA FASADE

Zaradi poroznosti kamna in propustnosti ometa južne fasade bazilike je ob deževju z vetrom vlaga prodirala v notranjost stene bazilike. V mesecu oktobru je bila opravljena sanacija dela južne fasade bazilike, kjer je nastajala največja škoda. Zaščitna dela je opravilo Slikopleskarstvo Petra Batiča iz Ajdovščine. Zahvaljujemo se Mestni občini Nova Gorica, ki je sofinancirala obnovo.

Bernard Golčnik

Ljubezen na prvi pogled

ali

iskanje prostora za

Frančiškov tabor

Svetogorski duhovno izobraževalni center Tau organizira vsako leto med poletnimi počitnicami Frančiškov tabor. Letošnji, že šestnajsti, je bil v Grgarju prav ob vznožju Svete Gore ob markirani poti Treh svetišč.

Postavitev tabora zahteva odgovorno, resno in zelo premišljeno delo. Pri načrtovanju tabora je najprej potreben primeren prostor, ki je dostopen z avtomobili, v bližini vodovodne, električne napeljave in odmaknjen od prometnih cest, hiš, da ne bi otroci motili prebivalcev kraja.

Leto ali več smo se pogovarjali o Frančiškovem taboru. Modrovali smo, zakaj ne bi sestre organizirale tabor tudi v Grgarju, v svoji neposredni soseščini. In malo gorčično seme je padlo na plodna tla, nekaj časa mirovalo in vzkliko. Bila so potrebna plodna tla...

Sestra Mateja se je v lanskem taboru spoznala z Darjom Piskovim. Tudi on je menil, da bi bilo možno v Grgarju organizirati tabor in ji ponudil Piskovo parcelo nad Zdencem.

Bilo je konec marca. Sprejeta je bila odločitev: Frančiškov tabor bo v letu 2006 v Grgarju, osrednja tema pa bo o pastirici Urški Ferligoj in Svetogorski Kraljici. V ta namen bo prav za to priložnost nastala posebna slikanica.

Narediti je bilo potrebno prvi korak: poiskati primeren prostor. Sešli smo se mrzlega popoldneva pri Urškini kapelici v vasi: Oliver, Marjan, Anica, s. Mateja, Romano Piskov in avtorica teh vrstic. Romano je skupino odpeljal na ogled parcele. Kmalu so se vrnili z ugotovitvijo, da je lokacija sicer prečudovita, le zaradi oddaljenosti od vode in elektrike ni primerna.

Kaj zdaj? Vsak je predlagal kakšen možen kraj, travnik, kotichek... Odšli smo pod Sveto Goro in si ogledali zelo zaraščene parcele, ki so bile nekoč lepi travniki. Lokacija je dobra, tik ob poti in v bližini napeljav.

Sestra Mateja je bila tiho. »Ne, ne! Tu bo preveč dela,« je menila z malce trepetajočim glasom. Pomaknemo se dalje. Pred nami je lep velik travnik, vsako leto pokosen, zadaj struga potoka, kamnit zid, na drugi strani svet nekoliko dvignjen, pravi naravni oder z drevesi, zraven pot. Prostor vabi: pridite, postavite šotore!

»Sestra Mateja, danes iščemo možne lokacije. Gremo naprej.« Posedemo se v dva avtomobila. Anica ponudi svoj travnik za hišo. Premajhen, preblizu ceste. Ogledujemo nepokošene parcele za potokom, Ivančkov travnik za hišo, gremo na Breg. Kaj pa na Moharetovi parceli? Povsod je bilo kaj, kar je s. Mateji povzročalo pomisleke.

Na Bregu nas vabi Urška na čaj. Ni časa, ker se bliža mrak. Urška vabi dalje: »Postavite tabor kje tu, glejte, tu spodaj pod Bregom je ogromno prostora. Od naše hiše lahko napeljete vodo in elektriko.«

S. Mateja je bila navdušena nad prijaznostjo. Burja je brila in mrak se je bližal. Treba se je bilo odločiti.

»Sestra Mateja, izbirajte. Poglejte si jutri s svojega doma našo kotlino in povejte, kje bi radi postavili tabor. Mi smo vaši sodelavci in poskušali bomo najti prostor.« Po krajšem premisleku je izbrala parcelo »z odrom in drevesi«.

Drugi korak: razgovor z lastniki in njihova privolitev. Razdelili smo si delo: obiski predstavitve tabora, razgovori, telefonski pogovori, itd. V nekaj tednih smo uspeli. Pridobili smo v uporabo prostor - parcele treh lastnikov - tistega zaraščene grmovja, akacijo in robido, tistega, kjer se je s. Mateja držala za glavo. S. Mateja je bila sporočila sicer vesela, a hkrati tudi zaskrbljena.

Tretji korak: začelo se je sekanje, žaganje, rezanje, ruvanje, vlačenje vejevja na kupe, zažiganje. Nato strojno ravnanje grbin, pa košnja več let nepokošene trave in še in še. Prostor je postajal velik, lep in svetel. Nazadnje še izkop za vodo in za postavitev električnega droga. Prostor je pripravljen, postavili smo šotore.

Četrty korak: nedelja, 25. junija. Pozdravljena, prva skupina v Grgarju pod Sveto Goro! Kako veseli smo, da ste prišli. Dobrodošli, starši otrok, prisrčno pozdravljeni, animatorji in seveda sestre iz hiše Tau.

Bi se tega veselili, če ne bi bilo Oliverja in Klavdija, njunih družin in še peščice posameznikov? Prav gotovo ne.

Peti korak je neviden. To so majhna gorčična semena, ki so jih udeleženci tabora prejeli med svojim bivanjem v Grgarju. Prepričana sem, da je ta korak najbolj dragocen.

Justina Doljak

Otroci iz
vseh krajev
Slovenije
so prišli v
naš kraj.
Veseli smo
bili srečanj
na cesti, ko
so iskali in
spraševali,
kje je pil
Katarinca, kje
je župnijska
cerkev Sv.
Martina, kje
je cerkva Sv.
Petra pa še
posebej, kje
je kapelica
(spomenik)
Uršuli
Ferligoj
– pastirici
Urški.

TABOR JE DAR ...

Zadnji teden v juniju. Jasa za postavitve Frančiškovega tabora pod Sveto Goro je bila pripravljena. Čakala je, da zaživi. V nedeljo je prišla prva skupina otrok, številni animatorji in voditelji tabora. Pričelo se je pettedensko bogato taborsko dogajanje, ki je močno odmevalo tudi med vaščani Grgarja. Povabili so nas na obiske, na vesele taborske tematske večere in na večerne svete maše pod dišečimi jeseni in akacijami, ki so čez dan dajale blagodejno senco. Še zdaj, v pozni jeseni, ko to pišem, mi je toplo pri srcu, ko se spomnim prisrčnosti in topline manj-

ših sester s Svete Gore, ki so tabor vodile, številnih patrov frančiškanov, ki so s svojo prisotnostjo zaznamovali dogajanje, animatorjev – zagnanih fantov in deklet, ki so se z otroki igrali, jih vodili, učili, se smejali in prepevali, prepevali. Otroci iz vseh krajev Slovenije so prišli v naš kraj. Veseli smo bili srečanj na cesti, ko so iskali in spraševali, kje je pil Katarinca, kje je župnijska cerkev Sv. Martina, kje je cerkva Sv. Petra pa še posebej, kje je kapelica (spomenik) Uršuli Ferligoj – pastirici Urški. Letošnja tema Frančiškovega tabora je bila pastirica Urška. Njeno kratko, a tako

zaznamovano življenje je povezano z baziliko na Sveti Gori. Njena bližina, zvonjenje, večerna osvetlitev – vse to je taboru ob njenem vznožju dajalo poseben čar. Vodstvo tabora je v program spoznavanja kraja vključilo tudi narečje. Veliko smeja so povzročili 'grapci na strehi' in 'šubla v jarku'.

Šotori so imeli domača imena: pri Brajdarjevih, pri Mežnarjevih, pri Piškovih ... Na sredini tabora je bil majhen, s kamni ograjen prostorček za taborni ogenj in okrog njega klopi, ki so ob večerih služile za mašo pod milim nebom. Te maše

– eno je daroval pomožni škof Jurij Bizjak – so bile nekaj tako prisrčnega, da jih je večer za večerom obiskovalo vse več domačinov. Navdušeno petje ob spremljavi kitare, nagovori, prošnje, sodelovanje otrok, poletni večeri – vse to je bilo resnično doživetje. Nekaj posebnega so bile tudi petkove procesije pred sveto mašo. Čez dan so skupine, imenovane po šotorih, imele delavnico na določeno temo. V suhi strugi potoka Slatna, tik ob taboru, so "ustvarili" kapelice iz materialov iz struge, tu in tam je bila dodana risba. Pričela se je procesija. Ustavili smo se

Urša je ilustrirala knjigo o pastirici Urški in dala podobo tudi taboru.

pri vsaki kapelici – skupina, ki jo je izdelala, jo je predstavila, zapeli smo in pomolili Očenaš. Kakšna neverjetna ustvarjalnost! Zame je bilo to eno izmed najmočnejših taborskih doživetij.

Za prostorom za svete maše je sameval šotor. Iz radovednosti sem pokukala vanj. Nad vhodom je bil napis: Kapelica. Notri slika Svetogorske Kraljice in klečalnik. Prostor miru in molitve. Na drugi strani, za nekoliko večjim šotorom, v katerem je bila kuhinja in prostor za prireditve, se je razprostiralo igrišče: trije koli in že je tu gol. Potem ograda za čisto

prave kozice, ki so jih posodili Mamčevi. Vse je bilo ena sama harmonija: narava – božje stvarstvo, otroci in mentorji ter domačini. In ko smo skupaj prepevali pesem Tabor je dar, smo jo tudi domačini peli iz srca. Že v letošnji Frančiškov tabor je kar nekaj staršev iz Grgarja vpisalo svoje otroke. Veselimo se že naslednjega poletja, ker bo obisk domačih otrok še večji, saj pričakujemo in se veselimo, da bo Frančiškov tabor v letu 2007 ponovno pri nas, v Grgarju.

Justina Doljak

Franciškov tabor 2006

V PRIMORSKI VASICI GRGAR

Šestnajsti Franciškov tabor si je letos izbral prav prijetno vasico pod vznožjem Svete Gore, Grgar. Travniki so bili sprva poraščeni, grebenasti in nič kaj privlačni. A Grgarci se niso dali. Dokazali so, da lahko skupaj naredijo veliko. In so. Pripravili so prostor za 15 spalnih šotorov, kuhinjo in štabni šotor, športno igrišče, kjer se je petkrat po 6 dni (od 25. 06. - 30. 07.) igralo, spalo, razmišljalo, raziskovalo, odkrivalo, molilo, delalo, smejalo, jokalo iz cele Slovenije 207 otrok, 139 najstnikov, 68 animatorjev, 1 glasbena voditeljica, 14 voditeljev, 3 kuharji, 2 hišnika, 1 zdravnica in veliko domačinov, ki so dajali taboru svojevrsten pečat. Ves teden smo spremljali življenje pastirice Urške in Marijino prikazanje na Skalnici. Ob tej priložnosti je v založbi Brat Francišek izšla slikanica Pastirica Urška in Svetogorska Kraljica, ki jo je napisal br. Andraž Arko, ilustrirala pa jo je Urša Skoberne. Na taboru nam je bilo lepo, o čemer pričujemo tudi slike.

Tudi s hoduljami smo se učili hoditi.
Svet z višjega je čisto drugačen.

Ali bo šel moj balinček najbližje?

Pri spoznavanju Grgarja so nas
prijazne domačinke učile tudi
grgarščino.

Cerkev sv. Martina malo drugače.
Prazne cerkve pa res ne vidiš vsak
dan.

Pri Piskovih se je rodila Urška,
veselje in dar.

Zvezdica zaspanka: igrana pravljica za lahko noč.

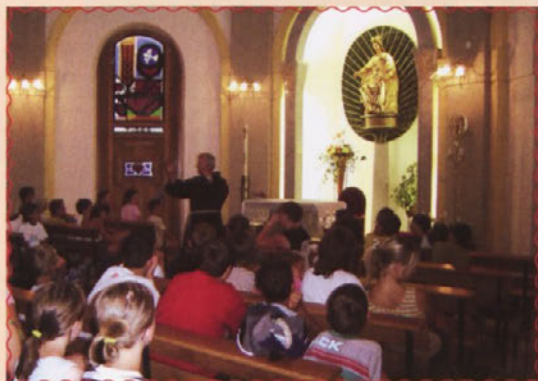
Bratje frančiškani so nas slovesno sprejeli pred baziliko. Tudi zvonovi so nas pozdravljali.

Romali smo na Sveto Goro z romarskim križem na čelu.

Vsak si je moral narediti svoj romarski križ.

P. Stane dirigira ali vneto razlaga zgodovino bazilike

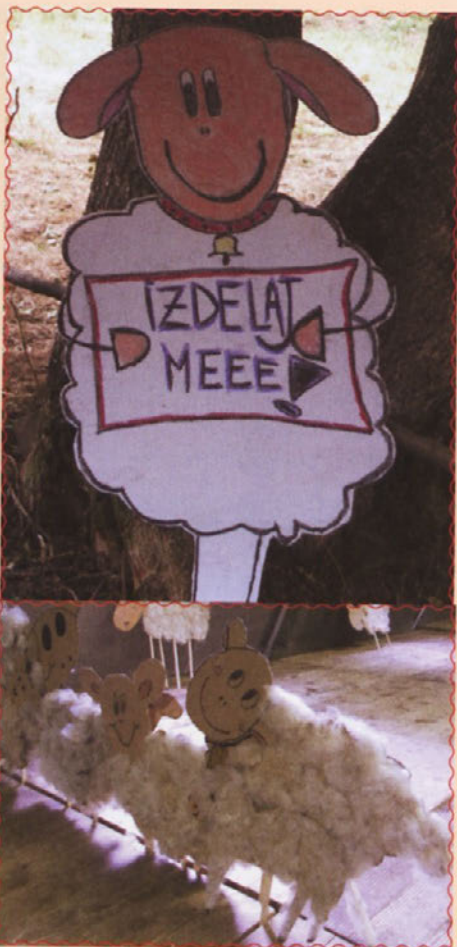
Zaporniški duhovnik Robi nas je povedel v svet zapora, zapornikov in svojega dela

Tudi jaz sem lahko v svojem zaporu.

Preizkusili smo v bližnji jami, kako se je mogla počutiti Urška, ko je bila v ječi - neprijetno.

Urška je pasla čredo igrivih ovčič, mi pa smo jih izdelovali iz prave ovčje volne.

Pastirji morajo tudi molsti znati.

Kresovi so napovedovali prihod Turkov, nam pa so polepšali večere.

Volno je treba (po/pre)česati.

Pri Tkalčevih: stkali smo si zapestnice.

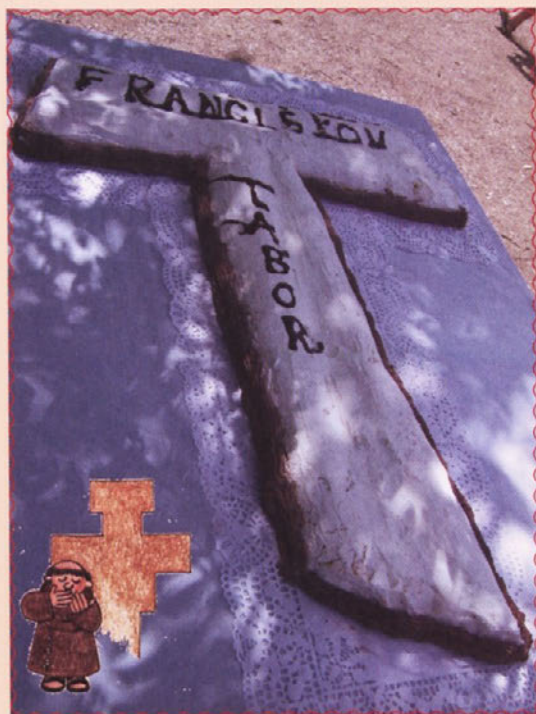

Grgarci so se ob večerih preselili na tabor, saj so imeli stalni abonma na veselih večerih.

Gradili in ustvarjali smo svoje kapelice.

Presenečenje: dar Grgarcev vodstvu tabora.

Pastirsko vzdušje so ustvarile tudi domače živali – kozice.

Udeleženci tabora so bili razdeljeni v majhne skupine. Vsaka skupina je imela svoje domače ime (pri Tkalčevih, pri Kovačevih, ...) in svojo himno.

Tudi škof Jurij je bil z nami na zaključni maši, saj mu je pastirica Urška in Sveta Gora zelo pri srcu.

Tabor smo skupaj s starši zaključili s sv. mašo in piknikom.

Kristus je
resnično
drevo
življenja,
rojen iz
človeških
korenin in
iz deviške
zemlje Marije,
ki je vedno
zeleneče
drevo, polno
sadox.

Božični večer

V času med prvimi božičnimi večernicami in polnočno mašo ljudska pobožnost hkrati z božičnimi pesmimi, ki so pomemben izraz božičnega sporočila veselja in miru, predlaga razne molitvene oblike, ki so od kraja do kraja različne. Te naj bi po potrebi uskladili z liturgičnim obhajanjem. Takšne oblike so:

- Ponazoritev »živih jasic« in postavljanje družinskih jasic, kar daje priložnost za družinsko molitev; takšna molitev obsega branje svetopisemskega poročila o Jezusovem rojstvu, kakor ga je zapisal evangelist Luka, med katero naj odmevajo značilne božične pesmi, se dvigajo prošnje in zahvale

posebej otrok, ki ima jo prvo mesto pri tem družinskem srečanju.

- Postavitev božičnega drevesa, ki ponuja podobno priložnost za družinsko molitev. Danes ima božično drevo, če pustimo ob strani njegove zgodovinske korenine, močno simbolno vrednost in je zato razširjeno v krščanskem okolju. Spominja nas bodisi na drevo življenja, rastoče v Ednu (prim. 1 Mz 2,9), bodisi na les križa, zato ima kristološki pomen: Kristus je resnično drevo življenja, rojen iz človeških korenin in iz deviške zemlje Marije, ki je vedno zeleneče drevo, polno sadox. Krščanska

okrasitev drevesa po izročilu označevalcev nordijskih dežel pozna jabolka in kruhke, viseče na vejah. Lahko jim dodamo tudi »darove«, toda med darovi, ki jih postavljamo pod božično drevo, ne smejo manjkati darovi za uboge, ki jih mora pripraviti vsaka krščanska družina.

- Božična večerja. Krščanska družina, ki po običaju vsak dan blagoslavlja pripravljeno mizo in se zahvaljuje Gospodu za hrano, pri božični večerji izvrši to dejanje še z večjo zavzetostjo in pozornostjo, pri kateri se izraža trdnost in veselje družinskih vezi.

Direktorij za ljudske pobožnosti in bogoslužje

Preprosto srce

*V primorski vasici Grgar
pri Piskovih se je rodila.
Urška, veselje in dar,
sta starša jo Bogu izročila.*

*Že mlada je pasla na Skalnici
med travami v vonju cvetlic
pod modrim nebom v vetru
čredo igrivih ovčic.*

*Preprosta pastirica in njeno veliko srce,
prek njenih rok prihaja k nam stvarnika ime.
Preprosta pastirica in njeno veliko srce,
v zaupanju pripravljeno reči: Zgodí se.
Čist in otroški pogled, sklenjene roke,
vse k Mariji gre.*

*Zagleda Marijo z nebes,
njen glas ji spregovori:
postavite cerkev na gori,
prosite tam milosti.*

*Ljudje so jo kmalu zgradili
obljuba njena velja,
ostaja na veke med nami,
vsem nam kaže pot do Boga.*

Ref.

*(himna tabora, napisala in uglasbila:
N. Novak in J. Sečnik)*

Preobleka novincev

V petek, 8. septembra 2006, na praznik Marijinega rojstva, smo štirje novinci: Tomaž Grom z Vrhniške, Andrej Turšič z Viča, Jan Cvetek iz Bohinjske Bistrice in Rok Vovk iz Velenja Svetogorski Kraljici polepšali rojstni dan s svojo redovno preobleko. Na Sveto Goro smo prišli 28. avgusta iz Ljubljane, kjer smo leto dni preživel kot postulanti pod vodstvom magistra p. Marija Osredkarja. Pred preobleko smo imeli duhovne vaje, ki jih je vodil naš novi magister p. Stane Zore. Na Marijin rojstni dan smo pred obredom preobleke v kapeli prikazanja na oltar no mizo položili nove, zložene habite in cingule. Habit je rjava frančiškanska obleka s kapuco. Izdelal nam jih je naš dragi brat Berard iz Cen-

tra, ki je letos obhajal svoj 90. rojstni dan. Cingul je bela vrv, na kateri so narejeni trije vozli, ki predstavljajo zaobljubo pokorščine, čistosti in uboštva. Služi kot pas. Izdelale so nam jih sestre klarise v Nazarjah in nam obljubile podporo v molitvi. V zakristiji smo navdušeni čakali na začetek obreda. Prihajali so naši redovni sobratje, ki so želeli deliti z nami veselje in so nas bodrili, naj bomo pogumni na svoji poti. Obred je vodil provincialni minister p. Viktor Papež. V kapeli so se zbrali naši družinski člani, ožji prijatelji in nekateri župljani, ki so čakali, da nas s svojo prisotnostjo pospremitjo na pot za Kristusom po zgledu sv. Frančiška. Ob 15.30 smo krenili v kapelo in zapeli uvodno pesem: V raju blaže-

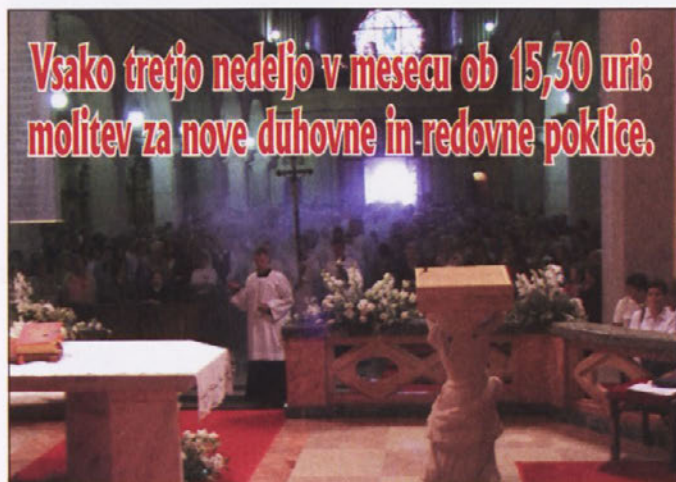
Po Božjem usmiljenju smo prišli in želimo živeti z vami.

nem... Sledil je provincialov pozdrav in vprašanje: »Dragi bratje, kaj želite?« Skupaj smo odgovorili: »Po Božjem usmiljenju smo prišli in želimo živeti z vami. Dajte nam obleko preizkušnje in nas naučite hoditi za Kristusom po zgledu sv. Frančiška.« Sledila je provincialova molitev za novince, berila, evangelij in pridiga. V pridigi je provincial p. Viktor poudaril, da redovnik nikdar ne "sleče redovne obleke", temveč je redovnik v njej 24 ur. Z redovno obleko smo namreč slekli starega človeka in oblekli Kristusa. Ob koncu pridige nam je zaželel, naj nam Svetogorska Kraljica pomaga, da nam obleka preizkušnje ne bo postala pretežka, da bi jo slekli in odložili. Sledile so proš-

nje za vse potrebe, molitev Očenaš in pa blagoslov našega svetega očeta Frančiška. Po blagoslovu nas je provincial izročil magistru p. Stanetu Zoretu, ki je habite poškropil z blagoslovljeno vodo. Potem smo posamezno pristopali k magistru, ki nam je nadel habit in nas

opasal s cinguli, rekoč: »Sprejmi, brat, obleko preizkušnje v redu manjših bratov. Predstavlja križ in je znamenje tvoje tesnejše predanosti Kristusovi službi.« Po naši preobleki sta začasne zaobljube obnovila brata Andrej Pollak in Miha Pate. Sledila je zaključna pesem in odhod k sveti maši, pri kateri je sestra Lucija naredila prve zaobljube. Po maši so sledila voščila naših družinskih članov, sobratov in vseh navzočih, ki so prišli pozdravit preoblečene novince, s. Lucijo in zaobljubljenca. Skupaj smo se preselili v atrij pred samostanskim vrtom, kjer smo ob prigrizku še malo kramljali in se veselili vsega lepega, kar nam je ta dan podaril dobri Bog.

novinec Andrej Turšič

PRVE REDOVNE ZAOBLJUBE

Na praznik Marijinega rojstva sta dve novinki Instituta manjših sester Marije Brezmadežne, s. Lucija Hleb, doma iz Velenja in s. Suzana Spens, Američanka, naredili v svetogorski baziliki prve začasne redovne zaobljube. Slovesno sveto mašo je daroval provincial slovenskih frančiškanov dr. p. Viktor Papež. Njune zaobljube čistosti, uboštv, pokorščine in popolne predanosti Brezmadežni je sprejela generalna vikarica Instituta s. Kristina M. De Mezzi. Pri maši je prepeval svetogorski zbor pod vodstvom Jožka Hareja.

Spremljajmo ju z našo molitvijo, da bi na mogočno priprošnjo presvete Device Marije in z Njeno pomočjo zvesto služile Bogu po vzoru ponižne Gospodove dekline v prid Cerкви in v zveličanje duš.

s. Maržena

Tudi letošnji koncert izbrane sakralne glasbe, ki ga že tradicionalno pripravlja Krajevna skupnost Solkan, je izzvenel v znamenju mladih, zelo perspektivnih slovenskih solistov. Žar mladostne virtuoznosti je preveval ves spored, od Henryja Purcella preko Handla in Bacha do Mozarta, navdušil je predvsem s priredbami slovenskih Marijinih pesmi za sopran, trobento in orgle.

Organist KLEMEN KARLIN je v baziliki na Sveti Gori že kar domač, saj je nastopal že večkrat v različnih sestavih. Po zaključenem študiju kemije v letu 1999 je kemijo zamenjalo veselje do glasbe. Po končani orglarski šoli v Ljubljani je študiral orgle na Koroškem deželnem konservatoriju v Celovcu in na Univerzi za glasbo in upodabljačo

Sveta Gora
na portalu:
www.planota.si

Koncert sakralne glasbe

umetnost na Dunaju, kjer je leta 2003 diplomiral z odliko. Prejel je več nagrad na slovenskih tekmovanjih mladih glasbenikov in na Evropskem tekmovanju mladih orglarjev v Ljubljani. Posveča se tudi pedagoškemu delu.

Sopranistka MARTA MOČNIK PIRC se je petja začela učiti leta 1995. Po srednji glasbeni šoli je študij solo petja nadaljevala na Akademiji za glasbo v Ljubljani v razredu prof. Irene Baar. Junija 2002 je z odliko diplomirala. V času študija je prejela študentsko Prešernovo nagrado za izjemne glasbene dosežke v letu 2001. Nagrajena je bila tudi na tekmovanjih v tujini. Trenutno nadaljuje

s podiplomskim študijem na Kraljevem konservatoriju v Haagu na Nizozemskem, kjer dela z Barbaro Pearson in Diane Forlano na oddelku za klasično glasbo, izpopolnjuje pa se tudi na oddelku za staro glasbo.

JURE GRADIŠNIK je pričel igrati na trobento z desetimi leti pri profesorju Janezu Miklavžini. Na Akademiji za glasbo je študiral v razredu prof. Stanka Arnolda in leta 2006 z odliko zaključil študij. Leta 2003 je postal štipendist YAMAHE. Je dobitnik številnih nagrad državnih tekmovanj. V letu 2005 je prejel 1. nagrado na državnem tekmovanju slovenskih glas-

benikov. Prav tako je v letu 2005 prejel študentsko Prešernovo nagrado Akademije za glasbo v Ljubljani. Zaposlen je kot prvi trobentač orkestra SNG Opera in balet Ljubljana. Mladi umetniki so s svojo svežino in mojstrstvom navdušili občinstvo v polni baziliki ter znova dokazali, da je bazilika lahko tudi izjemen prireditveni prostor, Slovenija pa dežela izvrstnih mladih umetnikov. Želeti je le, da bi Krajevna skupnost Solkan uspela nadaljevati z načrtano potjo in tako pripeljati na naš konec še kateri glas, zvok trobente, orgel ali kakega drugega instrumenta.

Maja Pavlin Klemenc

P. Vavpotič
se je rodil 20.
aprila 1873
v Ormožu,
9. avgusta
1916 so ga
ob zavzetju
Gorice
ustrelili
italijanski
vojaki.

P. ALEKSANDER VAVPOTIČ

Spopadi na soški fronti so pred devetdesetimi leti zahtevali krvav davek tudi med frančiškani iz kranjske province Sv. Križa, ki so delovali na Goriškem. V prejšnji številki Svetogorske Kraljice smo spoznali p. Frančiška Ambroža, ki je umrl 13. aprila 1916 med obstreljevanjem bolnišnice usmiljenih bratov v Gorici. Sredi poletja istega leta je bil ustreljen še p. Aleksander Vavpotič. Kot domnevnega vohuna so ga 9. avgusta 1916 ob zavzetju Gorice ustrelili italijanski vojaki. V ljubljanskem Slovencu so skoraj mesec dni odlašali z razglasitvijo njegove smrti, kajti mislili so, da se je nekako rešil in se bo kmalu javil.

V samostanu na Kostanjevici je ob izbruhu prve svetovne vojne živelo devet patrov, vsi so bili Slovenci, in osem redovnih bratov. V sklopu samostana je delovala tudi frančiškanska notranja gimnazija. Ob začetku spopadov z Italijo je 25. maja 1915 gimnazijski prefekt p. Gracijan Heric odpeljal vseh 20 takratnih frančiškanskih gimnazijcev v Ljubljano. Pozneje so jih namestili po različnih frančiškanskih samostanih na Kranjskem in Štajerskem. Gimnazija je nadaljevala z delom v šolskem letu 1915/16 v Kamniku, zato je večina kostanjeviških patrov - profesorjev odšla do konca poletja 1915. Do 22. novembra 1915 so Kostanjevico zapusti-

Franciškiški samostan na Kostanjevici leta 1915.
Fotografija je iz arhiva Društva soška fronta Nova Gorica.

li še preostali redovniki. Ostal je le p. Aleksander Vavpotič, organist in profesor petja. Poverjena mu je bila skrb za izpraznjeni samostan.

P. Vavpotič se je rodil 20. aprila 1873 v Ormožu, kot fantič je vstopil k frančiškonom na Trsat nad Reko. Posvečen je bil leta 1898, od 1900 je deloval na Goriškem. Svoje talente je razdal predvsem na glasbenem področju, od leta 1914 je poučeval cerkveno glasbo v goriškem Centralnem semenišču, verniki pa so ga cenili tudi kot pridigarja in spovednika.

Med šesto soško ofenzivo so Kostanjevico 9. avgu-

sta 1916 zasedli Italijani in pri tem našli tudi p. Vavpotiča. Osumili so ga vohunstva in ga brez milosti takoj ustrelili kot vohuna. Samostanska kronika sicer omenja, naj bi ga dobili pred obednico, italijanski pisec Giuseppe Del Bianco (La guerra e il Friuli, 2. knjiga) pa pravi, naj bi se p. Vavpotič skrival v tedaj že izpraznjeni kripti Burbonov. Tudi mesto ustrelitve ni točno znano, saj se omenja tako železniški predor pod Kostanjevico kot prostor pod samostanom proti Gorici. Frančiškana p. Ambrož in p. Vavpotič sta bila poleg češkega usmiljenega brata p. Vita Krikave, ki je

6. avgusta 1916 v Gorici umrl zaradi italijanskega obstreljevanja, edini žrtvi spopadov na soški fronti med goriškimi redovniki.

Renato Podbersič ml.

Literatura:

- PSBL, 16. snopič, Gorica 1990. str. 168-169
- Giuseppe Del Bianco, La guerra e il Friuli, 2. knjiga, Videm 1939, str. 315
- Naša Kostanjevica, uredil p. Bruno Korošak, Založba Branko, Nova Gorica 2002, str. 100-102
- Status personalis et localis, Gorica 1915, str. 142
- Časopis Slovenec, 6. september 1916, str. 6

Sled, ki se
je v vsakem
izmed nas
neizbrisno
zarisala, je
prav gotovo
sled prijaz-
nega sveto-
valca na naših
poteh iskanja
učenosti
po hramih
Fakultete za
naravoslovje
in tehnolo-
gijo

CIRIL VELKOVHRH -

OB SLOMŠKOVI PLANINSKI POTI

*»Nekateri pridejo v naše življenje in
hitro odidejo.*

*Drugi ostanejo nekaj časa in pustijo
sled v naših srcih.*

Potem nismo nikoli več enaki.«

Kar nekaj nas je danes tu-
kaj zbranih, za katere za-
gotovo vem, da je snovalec
tukajšnje razstave FOTOGRA-
FIJ CERKVA OB SLOMŠKOVI
PLANINSKI POTI, g. Ciril Vel-
kovrh, pustil v nas trajne sle-
dove. Sled, ki se je v vsakem
izmed nas neizbrisno zarisala,
je prav gotovo sled prijazne-
ga svetovalca na naših poteh
iskanja učenosti po hramih
Fakultete za naravoslovje in
tehnologijo (FNT), kamor je
tedaj sodil tudi študij mate-
matike in fizike. Zase vem:

kadarkoli sem se pojavila na
vratih Matematične knjižni-
ce na Univerzi v Ljubljani, v
kateri je g. Velkovrh deloval,
sem bila vedno prijazno in
dobrohotno sprejeta.

Potem tri desetletja in še nekaj let dlje tišina. Sled pa je ostala, globoka in trajna.

In pred nekaj dnevi me je dosegla vest, da g. Ciril Velkovrh pripravlja razstavo na Sveti Gori. Prav nič nisem bila začudena nad novico, pa čeprav nisem ničesar vedela o delovanju g. Cirila na področju fotografije, urejanju planinskih vodnikov in predstavitve le-teh v dnevnem časopisju ..., pa da je pri društvu DMFA poleg mnogih drugih dolžnosti uredil skoraj 1000 strokovnih publikacij. Uredil je tudi spominsko sobo prvega rektorja ljubljanske univerze prof. dr. Josipa Plemlja v njegovi hiši na Bledu. Leta

1974 je prejel Red dela z zlatim vencem, leta 1989 Red republike s srebrnim vencem, leta 2002 pa Zlati častni znak Planinskega društva Ljubljana Matica za petdesetletnico zvestobe...in še bi lahko naštevala. Prepričana pa sem, da je med vsemi laskavimi priznanji še največje tisto, ki ga je podal akad. prof. dr. Sibe Mardešič iz Zagreba, in sicer da je Matematična knjižnica na Univerzi v Ljubljani, ki jo je g. Ciril Velkovrh vodil 25 let, najboljša tovrstna knjižnica od Dunaja do Carigrada vključno z Dunajem in Carigradom. Še marsikaj bi lahko povedali o pestrem delovanju g. Cirila...

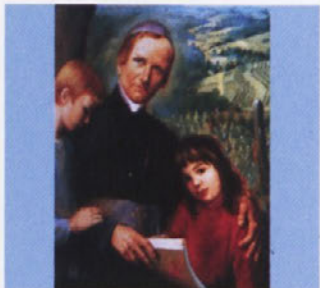
*»Prijaznost v besedah
ustvarja zaupanje.
Prijaznost v mislih
ustvarja globino.
Prijaznost v dejanjih
ustvarja ljubezen.«*

Lao Zi

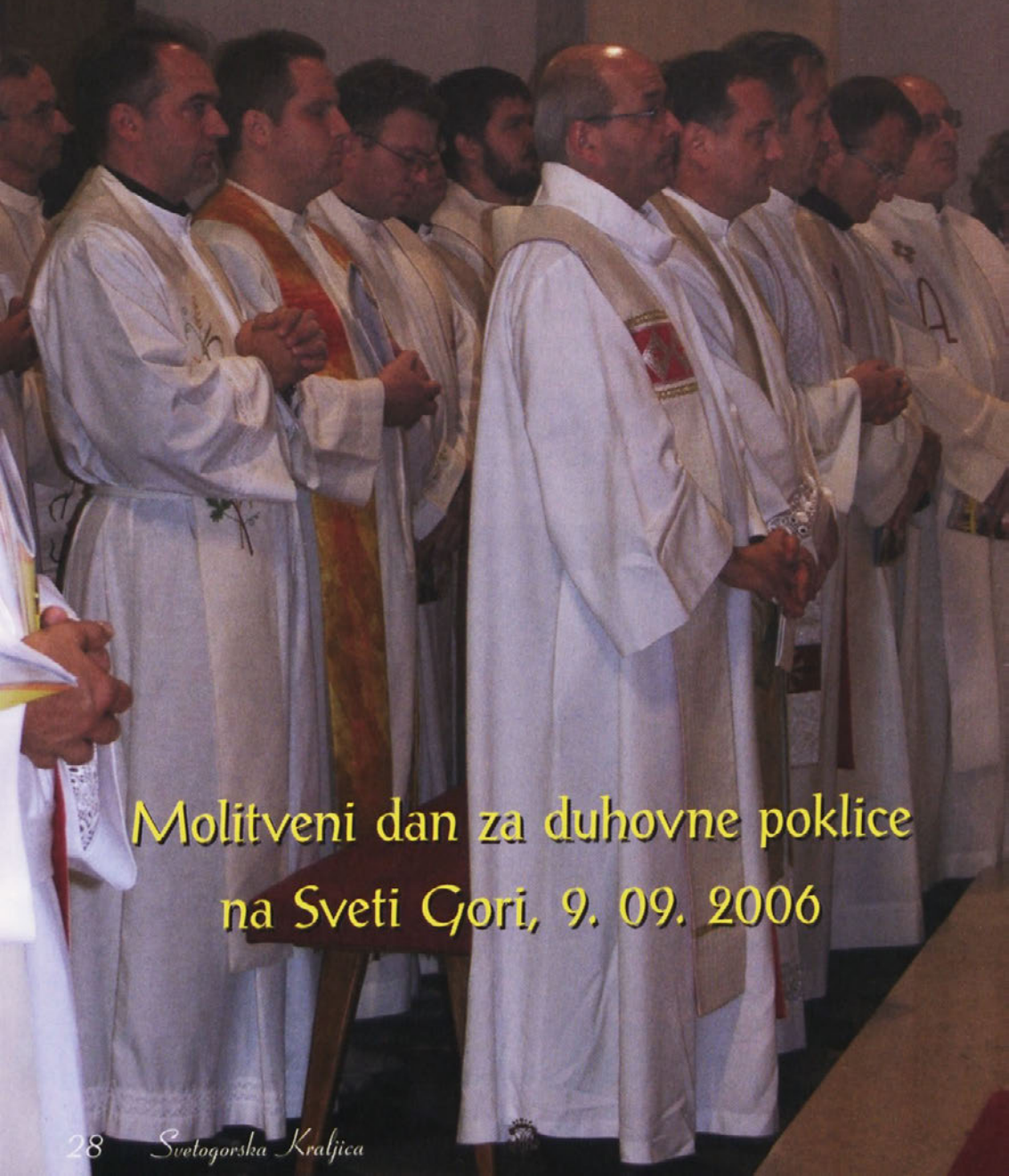
Sled prijaznosti ne more nikoli izginiti.

Petra Zavrtanik

Pripis: Začetne misli sem od nekod prepisala; žal ne vem, čigave so.

VI STE PRIČE

*Molitveni dan za duhovne poklice
na Sveti Gori, 9. 09. 2006*

Vsak poklic je božji dar

Kdo: Vi? Mar kar vsi ali posebej izbrani? Sicer pa je pojem nekoliko zožen, ko se ta naziv ali moto ali klic pojavi ob molitvenem dnevu za duhovne poklice. V zvezi s poklici, ki jih človeštvo opravlja, velja dejstvo, da s pojmom poklic mislimo na institucionalizirano sposobnost za opravljanje dejavnosti, za katero smo izučeni, vzgojeni oziroma izobraženi. V splošnem s poklicem služimo denar ali dobrine za preživljanje (hrana, oblačila, zdravila,...). Pravila izobraževanja (trajanje, vsebine, veščine,...) po navadi predpiše država. Podobno je predpisana tudi izobrazba za nekatera delovna mesta. Na primer zdravnik ne more biti nekdo, ki nima ustrezne izobrazbe. Nekateri poklici zahtevajo določene spretnosti oziroma sposobnosti. Vsakdo ne more biti glasbenik ali slikar.

Mar sme samo Cerkev prositi za svoje poklice?

Iz te splošne predstave o poklicih pa si katoliška Cerkev za opravljanje poklicnega svečeništva v svojih vrstah izbira celo dneve molitev, lahko bi rekli na

nek način tudi propagando za duhovne poklice. Ob tem se je vprašati, mar za kristjana ne bi bilo potrebno in tudi primerno, da bi se slehernemu mlademu, ki išče ustrezne korake pri odločitvi za življenjsko pot, omogočil pravi razgled v stanje, ki se mu reče poklic. Saj je vendar Duh Gospodov tista moč, ki pelje korake mladega človeka k življenjskemu cilju in jo je Gospod položil vanj skupaj z mnogimi darovi. Vsa spretnost mladega človeka je v tem, da spregleda, da zagleda in končno odkrije v sebi ta dar. Z molitvijo in premišljevanjem se tako dogaja globok proces v duši: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slepemu je dejal: »Rabuní, da bi spregledal!«

(Mr 10,51)

In potreben je čas molitve in dnevi zbranosti, da se zrno izlušči.

Napak bi razumeli molitveni dan za duhovne poklice, če bi videli le potrebe katoliške Cerkve za povečanje svojih kadrov ali drugače, da bi bil dan molitve za duhovne poklice dan nekakšnega duhovnega kadrovanja. Upravičeno bi se pritožili vsi »neduhovni« poklici z utemeljitvijo: »Vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči, pri katerem ni spremembe ne sence menjave« (Jak 1,17). V tem toku bi logično sledilo, da bi bil dan molitev za poklice v resnici poudarek na moji osnovni in temeljni poklicanosti. Kaj

pa je naša temeljna poklicanost? Mar ne to, da dosežem svetost s poklicem, ki mi ga je Bog podaril kot enega izmed »talentov«, če izhajamo iz Jezusovega evangelija.

Starozavezni dogodek v puščavi nam odlično pokaže rešitev. Ljudstvo, ki je bilo naveličano potovanja in slabe hrane, se je zoperstavljalo Mojzesu in s tem tudi Gospodu. Kako rešiti zagato in najti izhod, kako naprej po poti, ki pelje v pravo smer in k edinemu cilju? Gospod je po znamenju odgovoril.

Mojzes je odšel, povedal ljudstvu GOSPODOVE besede in zbral sedemdeset mož izmed starešin ljudstva ter jih postavil okoli šotora. GOSPOD je stopil dol v oblaku in govoril z njim. Nato je vzel od duha, ki je bil nad njim, in

ga dal nad sedemdeset starešin. Ko je duh obstal nad njimi, so začeli prerokovati. A pozneje tega niso več delali.

Dva moža pa sta ostala v taboru: enemu je bilo ime Eldád, drugemu pa Medád. Duh je prišel tudi nadnju – bila sta namreč med zapisanimi, a nista šla k šotoru – in prerokovala sta v taboru. Neki mladenič je pritekel in Mojzesu naznanil, rekoč: »Eldád in Medád prerokujeta v taboru.« Tedaj je spregovoril Nunov sin Józue, ki je bil od mladih nog v službi pri Mojzesu, in rekel: »Moj gospod Mojzes, prepovej jima!« Mojzes pa mu je rekel: »Kaj se vnemaš zame? Ko bi se le vse GOSPODOVO ljudstvo spremenilo v preroke! Da bi GOSPOD dal nadnje svojega duha!« Potem so se Mojzes in Izraelovi sta-

rešine vrnili v tabor. (Num 11, 24-30)

Mar ni imel preobremenjen Mojzes prvi pravico, da ustanovi »molitveni dan za poklice«, ki ga bodo s sodelovanjem razbremenili in svoje napore darovali v službo ljudstvu? Po Gospodovem nagibu je to spoznal in Gospod mu je dal starešine, obdarjene z darovi Duha. Pa ne samo to: »Ko bi se le vse GOSPODOVO ljudstvo spremenilo v preroke! Da bi GOSPOD dal nadnje svojega duha!«

Sveta Gora odpira širok pogled na življenjsko pot

Upravičenost molitvenega dneva za duhovne poklice ne izhaja le iz potrebe po »kadrh« v Cerkvi. To je človekova potreba, da bi Gospod v resnici izlil darove na vse, da bi se ljudstvo spremenilo v preroke, da bi naša mladež med mnogimi mladostniškimi čivkanji pravilno razbrala klic v pravi poklic. Molitveno srečanje na Sveti Gori razširja pogled mladim do daljnih življenjskih ciljev: do radostnega družinskega življenja, s pogledom na Jadransko morje tudi v daljne misijonske dežele, ob pogledu na zahod se

usmerja po sledih Barage, Pirca in misijonskih sodelavcev, s pogledom k vzhajajočemu soncu na misijone Azije in s pogledom na Triglav v domovinsko skrb za duhovni narodov blagor. Seveda, ob milostnem šepetu in priprošnji Kraljice. In tako bo ta dar razpoznaven kot Gospodov dar v preroški drži novih mater in očetov v temeljnem poklicu rodovitnosti, pa naj se veže na poklic roko-

delcev, intelektualcev, vodstvenih služb ali kar je še potrebnega človeški družbi. Iz zdravega jedra družine pa smemo pričakovati, da bo Gospod izbral tudi člane v zbor sedemdesetih starešin.

p. Peter Lavrih

Strune prostorja

*Gospod,
v nevidne strune prostorja
si vtkaš melodijo stvarjenja,
ki vžiga osončja
in mre v pojevanju zvezd;
bistri žlahtne kamne
in bruha potoke plamenov
iz vroče globine zemlje;
v pršenju dežja
nežno lega na rušo,
da šinejo v rast
žita in trave,
rože in krošnje dreves;
v žvižganju kosa
prebada mrak prvega svita,
ki z letom galeba
pade v večerni zaton;
široko odpira oči
v prvem brstenju mladosti,
in mirno sprejema
sušenje življenjskih sokov.*

*V molitvi odpiram srce
za to melodijo,
in tiho te prosim:
Uglasbi še mene, o Bog.*

p. Stane Zore

Kraljica, v nebesa vzeta

Nizko nad Furlanijo se je blisk prižigal ob blisku in grom je odgovarjal gromu. Okoli Svete Gore pa so bile postavljene bakle, ki so s svojo šibko svetlobo osvetljevale pot procesiji romarjev, ki so 14. avgusta, na predvečer njenega največjega praznika, Marijinega vnebovzetja, prišli k svoji Materi. Procesija se je počasi vila okoli vrha gore. Bili so kot v nekem drugem svetu. Niso se ozirali na silovitost, ki jo je z zahodne strani izkazovala narava. V njihovih srcih je bila zavest o neki drugi moči: o moči, ki prihaja od zgoraj in jo Bog po Mariji že slabih petsto let deli tistim, ki Marijino povabilo ob prikazanju vzamejo zares in prihajajo prosit milosti.

Zato je iz procesije odmevalo litanjsko ponavljanje prošenj k Materi: Sveta Marija – prosi za nas, Sveta Mati Božja – prosi za nas, Pomoč kristjanov – prosi za nas, Pribežališče grešnikov – prosi za nas, Kraljica v nebesa vzeta – prosi za nas. Vzklike so prekinjale pesmi, v katere so romarji položili vso svojo vero in ljubezen. In morda za glasbeno izobraženo uho petje ob spremljavi vetra in grmenja ni bilo najbolj ubrano, vendar je bilo nenavadno lepo, ker je iz vsakega zloga zvenelo neizmerno zaupanje in predanost, ker je bilo v pesmih čutiti tisto varnost, ki prevzame otroka, ko ga Mati prime za roko in ga dvigne v svoje naročje.

Procesija se je končala v praznično okrašeni in razsvetljeni baziliki, kjer smo sklonili glave in srca pred evharističnim Gospodom, ki nas je vse blagoslovil. Skoraj v istem trenutku, ko je zadnji romar v procesiji stopil v zavetje Marijine hiše, oblaki niso več zdržali in se je ulilo. Tudi v tem smo začutili, da Gospod po Mariji ostaja z nami in je dober do nas. Nekaj toplega me je obšlo ob tem, za koga morda najklučnem znamenju njegove naklonjenosti.

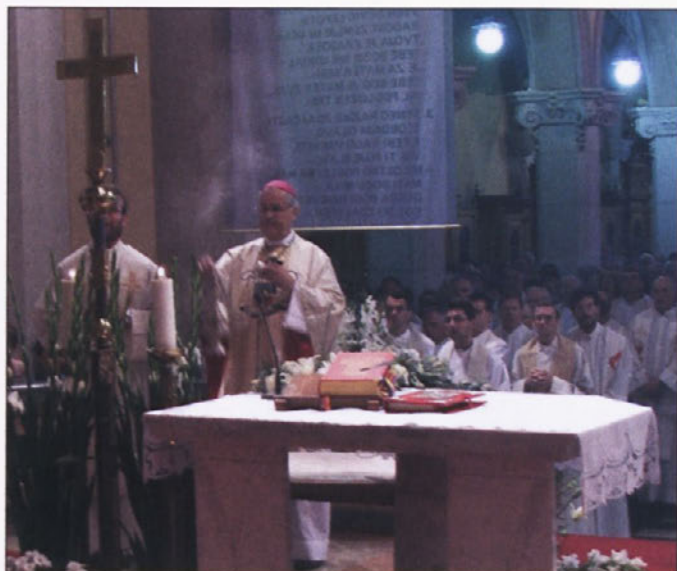

Po blagoslovu so romarji odšli domov, bazilika s samostanom pa je v vsem svojem razkošju žarela na vrhu gore in oznanjala: jutri bo praznik.

Naslednje jutro je Gospod Sveto Goro odel v praznično lep dan, Marijini častilci pa so na Gospodovo povabilo odgovorili tako, da so že od ranega jutra prihajali na Goro, da bi se priporočili Mariji in se pod njenim vodstvom srečali s svojim odrešenikom in bratom Jezusom Kristusom v najsvetejši daritvi.

Glavno romarsko mašo je vodil naš škof msgr. Metod Piriš. V pridigi je spodbujal ljudi, naj ne služijo nikomur, razen Bogu samemu: "Marije ni strah, da bi bil Bog tekmeč v našem

življenju, da bi nam karkoli odvzel od naše svobode in od našega življenjskega prostora. Marija ve, da če je Bog velik, smo veliki tudi mi... Naša prastarša sta mislila nasprotno in v tem je srž, bistvo izvirnega greha. Bala sta se, da bi Bog, če bi ga postavila na prvo mesto, kaj odvzel od njunega življenja. Mislila sta, da morata Boga potisniti na stranski tir, da bi imela več prostora zase. To je tudi velika skušnjava ljudi in človeštva. Nekateri mislijo in govorijo: 'Ta Bog nam ne dopušča svobode, s svojimi zapovedmi nas utesnjuje. Bog mora torej izginiti iz našega življenja, mi hočemo biti neodvisni, svobodni in samostojni. Brez Boga bomo bogovi mi sami in

bomo lahko delali, kar bomo hoteli.' Toda kjer izgine Bog, človek ne postane večji, ampak izgubi Božje dostojanstvo in Božji sijaj s svojega obličja. Na koncu človek ostane samo še proizvod slepe evolucije in kot takega ga obravnavajo in zlorablajo. Da človeka ne bi zlorabljali, Cerkev nasprotuje raziskovanju na embrionalnih celic. Posledica takih raziskav je uničenje zarodkov. Dostojanstvo človekove osebe pa se začne že s spočetjem in traja vse do njene naravne smrti... V zgodovini poznamo ideologije in družbene ureditve, ki so najprej zanikale Boga, zatem pa ustvarile taborišča smrti, kjer so množično uničevale človeka. Samo če

je Bog velik, je lahko velik tudi človek. Ob Mariji moremo spoznati, da je res tako. Ne smemo se oddaljiti od Boga, ampak mu odpreti vrata v svoje življenje in se tesno povezati z Njim. Tako bomo postajali vedno bolj Božji in sijaj božjega dostojanstva bo odseval iz nas... Naj bo Bog navzoč tudi v našem osebnem življenju, tako kot je bil navzoč v Marijinem življenju, začnši z vsakdanjo molitvijo, z nedeljsko mašo, z navzočnostjo v našem prostoru in času... Če Bog vstopi v naš čas, vse postane večje, lepše in bogatejše – lahko bi rekli posvečeno. Marija je z dušo in telesom vzeta v nebeško slavo. Z Bogom in v Bogu je kraljica nebes in zemlje. Ali je

morda oddaljena od nas? Nikakor ne. Prav zato, ker je blizu Boga, je blizu tudi človeku, vsakemu od nas... Danes se ponovno izročamo Marijinemu varstvu. Mariji izročamo sebe, naše družine, naj otrokom in mladim posreduje vero, izročamo ji bolne in ostarele, Mariji izročamo našo krajevno Cerkev, našo domovino ter naš narod doma in po svetu. Naj nas sprejme v svoje varstvo in nas izroči svojemu Sinu Jezusu Kristusu."

Nato smo tako pri škofovi kakor tudi pri vseh drugih mašah zmolili molitev izročitve Božji Materi, s katero smo se Slovenci posvetili na začetku naše samostojne države in po kateri hočemo v sodelovanju z Bogom pod varstvom Njegove Matere narediti vse, da bo ta država postajala vedno bolj dom za vsakega človeka. Romarji so prihajali na Goro do poznega večera. Ko je sonce že zahajalo za dolomitskimi vršaci, so v baziliko še vedno vstopali ljudje; nekateri zvedavo, drugi pobožno. Prepričan sem, da je Marija ene in druge sprejela kot Mati, saj še nikdar ni bilo slišati, da bi koga zapustila.

p. Stane Zore

VSEFRANČIŠKANSKO ROMANJE

Osemsto let. Koliko prahu bi se v teh stoletjih nabralo na arhiviranih spisih, če jih nihče ne bi jemal v roke. Koliko prahu se v tolikšnem času nabere na obrazih ljudi, na katere nihče več ne misli. Koliko plasti pozabe prekrije dogodke, ki jih je ožarjal notranji plamen življenja in ljubezni. Zato bi morda ob omembi osemstoletnice kdo skomignil z rameni, zamahnil z roko in se zakopal v pomembnejša vprašanja, v aktualno problematiko.

In vendar segajo korenine vsakega človeka daleč v preteklost. V sebi nosimo generacije svojih prednikov, z vsemi krepostmi in z vso grešnostjo, s katero so živeli svoje življenje. In kakor je povedal pre-

udaren človek, če morda vidimo dlje, kakor so videli oni, je to zaradi tega, ker stojimo na njihovih ramenih.

Tudi korenine našega reda prepletajo zgodovino stoletij. Sedanjost srkajo iz življenja, molitve, svetosti in predanosti naših bratov, ki so svojo življenjsko pot odkrili v hoji za Jezusom Kristusom, ubogim in križanim, po zgledu sv. Frančiška Asiškega.

Leta 2009 bo minilo osemsto let, odkar se je Frančišek s peščico prvih bratov – viri poročajo, da naj bi jih bilo dvanajst – podal v srce krščanstva, h gospodu papežu in ga prosil, naj mu potrdi način življenja po evangeliju, kakor mu ga je razodel sam Najvišji. In gospod papež je

Leta 2009
bo minilo
osemsto let,
odkar se je
Frančišek s
peščico prvih
bratov – viri
poročajo,
da naj bi jih
bilo dvanajst
– podal v srce
krščanstva,
h gospodu
papežu in ga
prosil, naj mu
potrdi način
življenja po
evangeliju,
kakor mu ga
je razodel
sam Najvišji.

**Druženje na
Sveti Gori
smo končali z
eno najlepših
molitev, s
katerimi
se Slovenci
obračamo k
Božji Materi
– s petimi
litanijami
Matere Božje
z odpevi. V tej
pobožnosti
se je zares
odprla duša
in zapelo srce.**

njegovo prošnjo uslišal in potrdil preprosto Vodilo, ki mu ga je Frančišek predložil. Frančiškovi bratje se že pripravljamo in se bomo na to praznovanje pripravljali tri leta. V tem času želimo v sebi obnoviti tistega duha popolne predanosti Bogu in velikega zaupanja v sveto Cerkev, s katerima je Frančišek posvetil sebe in pritegnil nepregledne množice posnemovalcev vse do danes.

V okvir te priprave sodijo tudi romanja naših župnijskih in oltarnih občestev po naših samostanih in postojankah. Spomladi in jeseni poromamo na dva kraja, kjer delujejo naši bratje. Tako so se bratje in sestre, ki se zbirajo v naših cerkvah, 7. oktobra letos zbrali na Sveti Gori, ki je zaupana v varstvo manjšim bratom že od leta 1565 (razen od 1786 do 1900). Zbrali smo se ob 10. uri in se najprej v sveti daritvi pred milostno podobo svetogorske Matere Božje srečali z Jezusom Kristusom, ki je bil za Frančiška "moj Bog in moje vse". Pri maši smo premišljevali o te-

meljnih potezah frančiškanske duhovnosti, katere ozadje je Frančiškov odnos do Boga, do Matere Božje, do Cerkve, do človeka in do stvarstva, njegovi bratje in sestre pa so v stoletjih dali več pozornosti včasih enemu, drugič drugemu vidiku. Po maši nam je gvardijan p. Bernard Golčnik predstavil Sveto Goro in poslanstvo bratov, ki delujejo v tem svetišču, nakar smo si ogledali Marijanski muzej in se zadržali v prijaznem medsebojnem pogovoru, ki ga je spremljalo okrepčilo iz popotne torbe in iz svetogorske kuhinje.

Druženje na Sveti Gori smo končali z eno najlepših molitev, s katerimi se Slovenci obračamo k Božji Materi – s petimi litanijami Matere Božje z odpevi. V tej pobožnosti se je zares odprla duša in zapelo srce.

Po blagoslovu z Najsvetejšim smo Svetogorci, hvaležni za obisk in doživetje bratskega druženja, pomahali v pozdrav romarjem, ki so se odpravili na obisk k našim bratom na Kostanjevico.

p. Stane Zore

DEJAVNOSTI V DOMU TAU

OD AVGUSTA DO NOVEMBRA

V počitniških dnevih je bil dom Tau zaseden predvsem s tistimi, ki so mimogrede potrkali na vrata in prosili za prenočišče. To so bili posamezniki, kolesarji, zakonski pari, skavtska skupina. Avgusta so se pridružili na sedmem peš romanju iz Ljubljane na Sveto Goro tisti, ki jih navdušuje Frančiškov duh pod geslom S Frančiškom kot tujci in popotniki in tisti, ki radi združijo hojo, druženje in pripravljenost odriniti na globoko. Prav tako so prenočišče dobili bratje frančiškani, ki so bili na svojih letnih duhovnih vajah.

Novo sezono v šolskem letu 2006/07 so odprli sorodniki in prijatelji sester, s katerimi vsako leto skupaj praznujemo zahvalni dan. Na enodnevnem duhovnem oddihu in poglobljanju so bili zakonski

pari iz Tolmina in njihovi otroci. Iz Novega mesta je s p. Simonom Petrom prišlo 70 birmancev, ki so zapustili prijeten vtis. Njim so sledili birmanci iz Podgrada, Hrušice, Obrovega in Jelšan. Iztegni roko je bil naslov duhovnih vaj za študente. Razmišljali so, kje vse se še morajo stegniti, da bodo zaživel v vsej polnosti.

V mesecih do novega leta pa nas čakajo še birmanci iz stare Gorice, dva vikenda za zakonce, otroci iz župnije Ježica, birmanci iz Kosez v Ljubljani, birmanci iz novogoriškega območja in mladi iz zbora MPP iz Ljubljane, ki bodo imeli pevsko-duhovni vikend. Leto bomo zaključili z osebno vodenimi duhovnimi vajami v tišini.

manjše sestre sv. Frančiška

Betlehemski volk

Zgodba pove,
da je božje
Dete izreklo
le besedo:
»Brat volk
betlehemski,
rad te imam!«

Bogata božična zakladnica doživetij in lepih sporočil še vedno ni izčrpala svojih dobrih misli. Ena takih je tudi zgodba o betlehemskem volku.

Betlehemski volk je bil hud sovražnik betlehemskih čred in tudi pastirjev. Dogodki v Betlehemu in pastirsko veselje ob njih so tudi volku dali misliti: Kaj pa, če bi tudi jaz videl to čudo? Potuhnil se je zvečer v votlini svete Družine in čakal. Marija je nahranila Dete in ga položila k počitku. Jožef je primaknil na ogenj in počasi so zaspali, vendar ne vsi. Dete je s svojimi bistrimi očmi ujelo volkovo hudobno namero. Volk se Detetu neslišno približuje in si misli:

»To je torej ta veličastni Kralj, kamor pastirji drvijo. Lahko delo bom imel, samo zinem in ga snem!« Še korak, pa še eden in ustavi se tik ob stajici. Tedaj pa se dete Jezus hipoma vzravna in z dvignjenim prstom reče: »Brat volk betlehemski, rad te imam!« Kdo bi si mislil! Kosmata mrcina je obstala, kot bi trenil, zrla v otroka in krvoločni zobje so obstali. Kosmatin je v hipu izginil in pred Detetom je stala podoba preprostega pastirja.

Zgodba pove, da je božje Dete izreklo le besedo: »Brat volk betlehemski, rad te imam!« - in hudobna žival se je spremenila v človeka. Boste rekli, to pa je še nekaj za lahko noč,

otroci! Da, lahko tudi! Ali ni bil namen praznovanja božičnih skrivnosti tudi v tem, da bi vsi na zemlji postali kakor otroci? Otroci z novim, dobrim srcem, z blago dušo brez kančka hudobije in zlobe. Sicer pa, ali ne bi bilo močno smešno, če bi kakšnemu torbičarju ali nepridipravu, ki izsiljuje denar od otrok, za njim klicali: »Brat torbičar, brat nepridiprav, rad te imam, pa dokumente in denar mi vrni!« Ali pa, da bi hodili po ulici in vsakemu s poklonom izrekli: »Prijatelj, rad te imam!« Tudi dobrohoten pogled srca na hudobije, ki so se nam zgodile ali pa smo jih morda mi drugim storili, se morejo tako spremeniti, kakor se je spremenila hudobna narava betlehemskega volka.

»Brat volk, rad te imam!« Prepričan sem, da potrebujemo samo tega poguma. Poguma, ki bo daleč proč od strahu ali jeze in globoko zakoreninjen v prepričanju, da dobro zmaga na dolgi rok. Povabim vas, da poskusite tudi vi! Ponavljajte ta poskus in znova se boste prepoznali kot graditelji miru in pravičnosti na svetu.

p. Peter Lavrih

Svetogorski dnevnik

brata Paolina Bassettija
18. 1. – 28. 2. 1946

18. januar 1946

Ko sem vstal, je zunaj snežilo. Burja se je razbesnela.

Nb. Dne 18. januarja sem dobil v svojem pisemskem nabiralniku samostansko blagajniško knjigo. Odprl sem jo in našel v njej list, popisan po p. Teofilu. Napisa-no je bilo: v blagajniški knjigi manjkajo naslednji vpisi dohodkov in izdatkov:

1. slamoreznica, prodana za pet tisoč lir
2. prodano pohištvo: mahagonijeve mi-zice, rabljene žimnice, stoli, naslanjači, skupaj 18 tisoč lir
3. Kuljat iz Grgarja z mojim dovoljenjem in po dogovoru z menoj seka drva v goz-du in prejme plačilo 18 tisoč lir
4. petsto štirideset lir je za tobak pre-jel Mario Gomišček proti koncu no-

vembra, a to ni bilo vpisano, kot je raz-vidno iz potrdila, ki je bilo v škatlici. Zvečer okoli 17.30 sem šel k predstojni-ku, da bi mi to zadevo natančno razložil. *Nb. Prav do danes, 14. marca., mi na moje vprašanje ni bilo odgovorjeno, zato sem napisal pismo prečastitemu patru provincialu.*

20. januar 1946

Prišla sta samo dva romarja iz Solkana. Je zatišje, primerno letnemu času.

21. januar 1946

Šel sem v Gorico nakupovat potrebne stvari za prihodnje dni. Z menoj je prišel na Sveto Goro p. Severin. Vleče močna burja.

22. januar 1946

Zaklali smo še drugega prašiča, ki so nam ga pustili Nemci pri svojem odhodu. Tedaj je bil zelo majhen. Zaradi pomanjkanja krme se ni mogel dosti zrediti, celo hujšal je. Niti sto kilogramov ni imel. Od njega smo dobili okoli 20 kg zabele.

23. januar 1946

Sneg in burja. Za ogrevanje sobe mora vsak nacepiti drv. Drva pa so še sveža in slabo gorijo, v sobi se kadi.

27. januar 1946

Prišlo je v cerkev okoli deset ljudi. Ob 10.00 je bila kratka pridiga. (Pridigal sem jaz.)

30. januar 1946

Danes je srebrna maša našega predstojnika. Ob 8.00 je bila peta maša (S. Lucia de Battozzo). Brat Rudolf je odličen basist. Pela sva dvoglasno Mittrerjevo Ave Maria, pri obhajilu dvoglasno Ego sum skladatelja Angela de Goria. Na koncu maše je bil blagoslov in Te Deum in nato še Schubertova Ave Maria, tenor solo. Kosilo je bilo odlično in obilno.

2. februar 1946

Okoli 40 ljudi. Ob 10.00 sem pridigal, blagoslovil (sveče). Blagoslov, petje, procesija, vse sem sam opravil v zakristiji.

3. februar 1946

Megla. Prav malo ljudi. Brez pridige.

4. februar 1946

Iz Gorice so pripeljali okoli 30 zabojev svetogorskih stvari. Bilo je veliko dela z raztovarjanjem in prenašanjem v drugo nadstropje (razglednice, pohištvo, posteljnina i.dr.) Ura iz obednice je prišla na svoje mesto. Kljub vsemu gre dobro.

6. februar 1946

P. Damiano je prišel z menoj na Sveto Goro. Prepevala sva v sobi in hitro nama je tekel čas.

10. februar 1946

Nedelja. Lepo. Malo ljudi. Pridiga.

14. februar 1946

Postavili so kipe na njihova mesta: sv. Anton, Srce Jezusovo. Bili so v zvoniku v prvem nadstropju.

17. februar 1946

Nedelja. Okoli 60 romarjev. Pridigal je p. predstojnik. Padlo je okoli 20 cm snega.

Nb. V teh dveh tednih sem moral prepisati račune: izdatki – dohodki v svetogorsko računsko knjigo, ki so jo pripeljali med stvarmi v zabojih. Prepisal sem od 20. maja 1945 do konca januarja 1946.

24. februar 1946

Nedelja. Malo ljudi. Ob 10.00 samo nekaj besed za pridigo.

27. februar 1946

Prvo romanje bogoslovcev iz Velikega semenišča, 3. letnik teologije. V cerkev so prišli skozi okna v apsidi. Bili so v veliki obednici, da so zaužili svojo hrano. Ves teden megla in dež.

28. februar 1946

Na Kapeli. Do polnoči v kuhinji za pusta. Prepevali smo, pili in se šalili.

Iz italijanščine prevedel

p. Pavel Krajnik.

Moje
večkratne
poti na
Sveto Goro v
otroških in
mladostnih
letih so
mi ostale
za vedno
v lepem
spominu

Svetogorska romarska pot

Mladostni spomini

Moje večkratne poti na Sveto Goro v otroških in mladostnih letih so mi ostale za vedno v lepem spominu, tudi zato, ker so mi vsakokrat odkrивale kaj novega, vsakokrat sem zvedel ali spoznal kaj takega, česar še nisem vedel ali videl.

Skalnica, Sveta Gora, prečudovita gora. Tako rad se vedno ozrem nanjo, ki tam v sredini med sosedoma tako prijazno vabi. Sabotin mi je vedno deloval bolj mrko, tak je njegov pusti, kamniti obraz. Škabrijel na desni, veliko prijetnejši na pogled, pa mi je vzbujal posebno žalostno spoštovanje, saj velja za najbolj okrvavljeno goro v času bojev na soški fronti med prvo svetovno vojno.

Tudi Skalnica in Vodice sta bila prebičana in krvava, zato pa še toliko bolj sveta.

Na severnem koncu Solkana, kjer se začne pot na Sveto Goro, nas najprej pozdravi kapelica z lepim, nežnim mozaikom – Marijo z Jezusom. Izdelal ga je moj nekdanji profesor risanja g. Rafael Nemec. Mladi danes ne vedo, da je bila na pokopališču v drugi svetovni vojni zbombardirana cerkvena sv. Roka, znana še iz časov tolminskih puntarjev, ki so se pri njej zbirali pred odhodom v punt nad goriške plemiče, kakor piše Pregelj. V današnji stavbi koprške Škofijske karitas je bila včasih znana gostilna Terpin s trikotnim vrtom med takratnima cestama.

Soča se tu, med Skalnico in Sabotinom, poslavlja iz svoje dolge soteske.

Ko se začnemo vzpenjati mimo zadnje hiše v Solkanu, takoj na desni opazimo zelo star vodovodni zbiralnik, sezidan iz klesanega kamna. Nekaj korakov više, tik ob cesti v navpični steni opazimoplitvo, morda komaj začetokaverno, nad njo pa sledove nekdanj vzidane spominske plošče, na kateri so bili vklesani podatki o Josefu Ressleru, izumitelju ladijskega vijaka, ki je svojčas služboval tudi na Primorskem kot gozdarski strokovnjak in je tra-

siral ceste v Trnovskem gozdu. Mimo apnenice se cesta vzpenja kar naravnost do večjega desnega ovinka, kjer pa je v skali večja kaverna. Prav pred tem ovinkom se ponuja eden najlepših pogledov na Sveto Goro, na Vodice s spomenikom in na Sočo, ki se tu, med Skalnico in Sabotinom, poslavlja iz svoje dolge soteske. Pri Gorici se razliva v furlansko ravnino, »kjer jo živa radost mine«, kot je zapel v pesmi Soči Simon Gregorčič. Na tem delu je

Soča včasih tekla živo, ker ni bila zajezena, kot je danes zaradi hidrocentrale. V naslednjem ovinku je hiša Pri kmetu in ob cesti je majhna kapelica z Marijino svetogorsko podobo. Nekoliko naprej, v ovinku pred gostilno Oddih, je zaraščena struga hudourniškega potoka, ki priteče izpod pobočja Škabrijela, najboj napadanega in krvavega hriba na vsej soški fronti. Oče mi je povedal: »Po tej grapi so se italijanski vojaki podajali v boje pod Škabrijel in skoraj vsi

Sabotin mi je vedno deloval bolj mrko,
tak je njegov pusti, kamniti obraz.

šli v smrt, zato so to dolinico imenovali La valle della morte, kar pomeni Dolina smrti«.

Na Prevalu smo stopili z asfalta na mirnejšo pot, ki se vzpenja mimo prvega križa sedanjega križevega pota in ga v moji mladosti ni bilo. Tu sem dobil občutek pravega romanja. Objel nas je sveti mir in na poti po pobočju Skalnice, poraščeni z borovci, je naraščalo romarsko veselje. Čeprav od tu dalje cerkve dolgo ni videti, so bili koraki drugačni, bolj umirjeni, a radostni, srca pa sta navdajala pričakovanje in sreča, zavedajoč se, da se vzpenjamo k Materi, ki nas vedno znova ljubeznivo vabi in pričakuje.

Nedaleč naprej, prav ob cesti, v skale romarji radi polagajo lesene križce.

Tudi jaz sem ga naredil z otroškimi rokami, preprostega, z ljubeznijo do Marije in ga z molitvijo položil med množico drugih. V veliki ljubezni do Marije je pobožno ljudstvo tukaj na Skalnici našlo preprosto mesto, kjer naj bi tudi Marija romarica počivala. To mi je še majhnemu otroku prvič povedala moja verona nona. »Boš videl,« je rekla, »v skali se pozna odtis Marijinega telesa.« Na to spominjajo oblike v kamnitih škrapljah, ki jih je izlizala deževnica. Tudi ti spomini iz otroštva so nadvse dragoceni, prelepi in srečni.

Nekoč sem od starejših zvedel, da je bila v prvem, ostrem levem ovinku včasih obokana hišica, kjer so sedeli berači, ki so romarje prosili miloščine.

Kmalu za tem ovinkom so tudi večje kaverne, vojaška zavetišča v bojih, ki so divjali tod. Koliko vojakov raznih narodnosti je tukaj pustilo svoja mlada življenja? Tudi med te uboge duše so mi večkrat uhajale misli.

Polovica poti je bila že daleč za nami. Še dva velika ovinka in že se je pokazal prelep razgled na svet pod nami. Še najbližji je bil Sabotin s strašljivimi kavernami v skalovju, ki so nekoč bruhale smrt in kot votle oči še vedno motrijo čez Sočo proti Vodiciam in Skalnici. Žalosten zgodovinski spomin in opomin iz preteklega gorja in zla. Počivali smo in si odpočili oči na vsej obširni, prijazni pokrajini, vse do bleščečega morja. Nekoč tako kruto bičana Goriška mila pokrajina in kasneje z železno mejo razdeljena, je zdaj, hvala Bogu, spet ena božja dežela, odkoder se lahko vsak romar dobre volje in Marijin častilec povzpne k naši skupni svetogorski Kraljici.

Najlepše mi je bilo romanje za šmaren v septembru, ko je postalo nebo sinje modro, razgled čist in razširjen na vse strani. Ob poti proti vrhu smo zobali sladke črne robidnice, ki jih je bilo tedaj v izobilju, kot da nam jih

ponuja dobra Mati ljubezniva. Pod vrhom so tudi široke stopnice, bližnjica. Spominjam se, da je bil pred temi stopnicami levo spodaj pod cesto še po vojni manjši spomenik italijanskemu letalcu, ki je tam nekje med vojnama strmoglavil na pobočje Skalnice. Otroci smo z zanimanjem gledali letalske dele s propelerjem, ki so bili vgrajeni v spomenik. Danes najbrž ni več sledov o tem, morda še v spominu katerih starejših. In že se je iznad dreves pokazal svetogorski zvonik, že prav blizu. Ali je res, da smo že pri svetogorski Mariji Kraljici? Kako lepi in blaženi občutki! Še nekaj korakov in uzrli bomo veličastno baziliko in tako ljubljeno, edinstveno Milostno podobo, vedno novo, lepo, našo največjo dragocenost. Veselje ob srečanju s svetogorsko Marijo je bilo vselej najlepše in najbolj srečno, kot sončno jutro, ki razveseli, da srce izroča Materi prošnje in zahvale.

*Sveti Janez, Izaija,
v sredi Jezus in Marija,
zadaj je nebeški žar,
Kraljica naša, ljuba Mati,
ti nas hudega obvar'!*

David

Sveta noč...

*Na mrtev svet
so zrle mrtve zvezde
in sredi dne
je sonce
padalo v nič.*

*Prazne ceste
so hrepenele
po korakih
in osamljena križišča
po odločitvah.*

*Zrak je bil lačen
ptičjega petja
in suha reka
je slepo tipala
k izviru.*

*Dlan je iskala dlan
in oči so begale
za pogledom.
Usa srca so spala
v pepelu smisla.*

*V sveti noči
se je rodil Človek.
Izvir je poljubil reko
in srca so se prebudila.*

p. Stane Žore

"Zaradi Marije! Dokler nas bo Marija potrebovala, toliko časa bomo prihajali sem. Brez skrbi bodite. Pridemo pomagat Mariji, ona pa pomaga nam."

Prepričan sem, da je večina med nami, gotovo vsaj ti, ki smo šoferji, že doživela izkustvo bližnjega srečanja s policistom zaradi prekrška. Kako neprijetne misli so nas v tistem trenutku prešinjale. "Le kako se je mogel ravno zdaj znajti tukaj? Zakaj ne lovijo pravih barab in zakaj ne poskrbijo za tiste divjake, ki zares ogrožajo varnost svoje okolice? Kako so se mogli spraviti prav name?" S stisnjenimi zobmi in mrkega pogleda, o mislih zares raje ne bi govoril, smo iz policistovih rok sprejeli položnico kot "posledico" svojega prekrška. Podobno nas je najbrž že večina doživela trenutke, v katerih pa smo si želeli, da bi bil mož postave kje v bližini, da bi razrešil neprijeten položaj, da bi prevzel nase odgovor-

nost, ki se nam osebno morda zdi pretežka. Pomislite samo, kako odleže človeku, če je ob prometni nesreči v bližini policist, da se sami lahko umaknemo v nezahtevno oddaljenost radovednega opazovalca in nam ni treba sprejemati potrebnih ukrepov.

V življenju vsake družbe in vsakega posameznika so ljudje, ki jih ne maramo, in vendar jih nujno potrebujemo. Ne maramo jih, ker imamo občutek, da omejujejo naše hotenje in predvsem našo svobodo, potrebujemo pa jih zaradi tega, da prevzamejo nase odgovornost in nas razbremenijo.

Zdi se mi, da nekaj podobnega doživljajo naši redarji, ki pomagajo urejati promet na Sveti Gori. Ob vseh večjih praznikih ali romarskih

shodih so med prvimi, ki pridejo na Goro, tako da romarje že pričakajo na svojih mestih. Večina jih pride iz Vrtojbe, eden iz Nove Gorice. Medtem ko so drugi romarji v cerkvi, morda čakajo na spoved, molijo pred Milostno podobno ali pa se predajajo lepoti razgleda, ki ga ponuja ta milostni kraj, naši redarji na svojih mestih usmerjajo promet, da bi bilo za vse dovolj prostora. Ko opravijo svoje delo, pridejo tudi oni k maši, da bi Bogu priporočili svoje družine, mu zaupali svoje skrbi in mu izročili vse tiste besede, ki jih morajo

sonce najmočnejše pripeka, so premočeni od potu. Za polnočnico pa, ko včasih zna pritisniti mraz, so zardeli od mrzlega vetra. Spomnim se neke polnočnice. Bilo je ravno prav hladno in iz oblakov je rahlo pršilo. Ko so redarji prišli v zakristijo, so jim od oblek visele ledene sveče. Takrat mi je prišlo na misel popolno veselje iz življenja sv. Frančiška Asiškega. Svojemu spremljevalcu bratu Leonu je pripovedoval, kaj je popolno veselje. Ne v tem, da bi vsi pariški profesorji vstopili v red, ne v tem, da bi vsi škofje ter

vode zmrzujejo na koncih tunike in udarjajo po golih golenih, na vratih samostana njegovi bratje ne sprejeli, pač pa bi ga neprijazno napodili, on ohranil potrpežljivost in se ne bi vznemirjal. Prav to morajo včasih doživeti naši redarji. Nekateri jih samo neprijazno gledajo, drugi se jih lotijo z besedami, najdejo se tudi taki, ki jim v takih primerih celo kletve niso odveč. Včasih je potrebno tudi odskočiti, ko kdo v navalu razburjenja pritisne na plin.

In zakaj prihajajo na Sveto Goro? Morda zaradi tega, ker hočejo biti opaženi, ker želijo ukazovati? Nikakor. Morda zato, ker jih prosimo za pomoč? Tudi zaradi tega ne. Ko sem jih povprašal, so odgovorili: "Zaradi Marije! Dokler nas bo Marija potrebovala, toliko časa bomo prihajali sem. Brez skrbi bodite. Pridemo pomagat Mariji, ona pa pomaga nam."

In zato, dragi Oskar, Emil, Damjan, Pavel, Bogdan, Jožko, Evgen, hvala vam za vašo nesebično požrtvovalnost. In ne zamerite nam, ker se jezimo na vas!

p. Stane Zore

slišati od romarjev, ki jim ne gre v račun, da bi jim kdorkoli smel povedati, kako naj se s svojim avtomobilom na Sveti Gori obnašajo. Takrat, kadar sredi visokega poletja

francoski in angleški kralji stopili v red, ne v tem, da bi se ob pridiganju bratov spreobrnili vsi neverniki, ampak v tem, da bi tedaj, ko bi ga pozimi, ko je pot blatna in ko kaplje hladne

Ljuba Marija, Mati božja, neizmerna ti hvala za pomoč na moji trnovi poti. S tvojo pomočjo mi je posijala mala zvezdica po 8 letih. Hvala ti za vse uspehe, ki sem jih že dosegla. Ljuba Marija, prosim te, da mi še naprej stojiš ob strani in hvala ti za vse.

(V. S.)

Grazie per essere ogni giorno accanto a me.

(A. R.)

Hvala ti za želje, ki smo jih bili zelo potrebni. Hvala Svetogorski Materi božji. Hvala ti za vse. Prosimo te še za naprej.

(Olga)

Zahvala za mogoč vsakoletni obisk in priprošnjo za naše vnuke za uspešno šolanje in zdravje ter za zdravje cele družine

(Alojz in Zinka S.)

Iskrena hvala za mojo uslišano prošnjo. Pred leti sem te nekaj prosila in danes sem se ti prišla samo še enkrat osebno zahvalit. Hvala. Ta današnja prošnja pa je bolj enostavna, zato vem, da mi jo boš izpolnila. Hvala.

(Monika J.)

Maria, ti affidiamo i nostri bambini perchè possano crescere nel tuo amore e

testimoniare la fede nel tuo Gesù.

(nonna)

Nekoga, da bi me imel rad in nekoga, da bi ga imela rada.

(N.N.)

Marija, hvala za vse lučke, ki jih prižigaš moji družini – možu, sinu in hčerki, mojim zdravnikom in njihovim ljubim domačim, da se ne izgubimo v temi. Hvala za duhovnike, hvala za vse dobre ljudi. Hvala za vse preizkušnje, ki so me naredile strpnejšo. Hvala, ker me čakaš in sprejemaš, kjerkoli te rabim.

(Darinka)

Grazie Maria di averci permesso di venire a trovarti anche quest'anno. Grazie del bene che ci dai, della pace e anche della saluta, che per dire il vero è pochino, ma tante grazie e ti prego di proteggerci.

(Carmen)

Herr bleibe bei uns und beschütze uns! Vergeltsgott!

(M.P)

Querida Virgen, te pido ayuda en nuestra vida junta, en nuestro viaje, con salud y felicidad. Muchas gracias.

(N.N.)

Hvala ti, Marija, da si me povabila na Sveto Goro. Hvala za vse milosti, za varstvo, za vodenje. Hvala ti, ker si nam podarila Jezusa – Odrešenika.

(M. iz Celja)

Grazie o Maria Madre del Monte Santo!

(N.N. - dar 5 €).

Marija, prosim te ob težki bolezni za zdravje.

(Barbara – dar 1000 SIT)

Svetogorska Kraljica, hvala za zdravje in prošnje.

(Marija – dar 40 €)

Draga Kraljica Svetogorska, prosim te, usliši moje prošnje, še posebej za našo zlato nevesto, da nam bo rodila zdravega otročička.

(N.N.)

Prosim, da bo moja nona zdrava in tudi moja družina. In naj bi tudi moja soseda ozdravela. Hvala ti, Marija.

(Iza)

JULIJ

1. Dekanija Jarenina s pevsкими zbori
Skupina duhovnikov s svojimi domačimi
Romanje invalidov v organizaciji UNTALSI iz Beluna
2. Župnijsko romanje župnije Idrija
Peš romanje župnije Vrhpolje pri Vipavi
4. Skupina otrok z oratorija v Horjulu
Skupina obiskovalcev iz Maribora
5. Skupina obiskovalcev iz Miklavža na Dravskem polju
Skupina otrok z oratorija v Novi Gorici
6. Skupina peš romarjev – skavtov iz Ankarana
Peš romanje otrok iz tabora Frančiškovih otrok v Grgarju
8. Romanje Društva invalidov iz Slovenske Bistrice
Skupina Planinskega društva Prebold
13. Peš romanje otrok iz tabora Frančiškovih otrok v Grgarju
15. Skupina romarjev iz Branika

16. Skupina romarjev iz Trevisa
20. Peš romanje otrok iz tabora Frančiškovih otrok v Grgarju
22. Župnijsko romanje iz Spodnje Idrije in Ledin
27. Peš romanje otrok iz tabora Frančiškovih otrok v Grgarju
28. Župnijsko romanje iz Olimja
Romanje duhovnikov iz hrvaške Istre s škofom iz Poreča
Skupina skavtov iz Ljubljane
29. Župnijsko romanje iz Šebrelj

AVGUST

2. Romanje otrok iz Zreč
5. Romanje župnije Šentviška Gora
Romanje župnije Most na Soči
12. Romanje upokojenecv iz Dobrepolja
Romanje skupine iz Cerkelj na Gorenjskem
13. Župnijsko romanje iz Črnega Vrha
15. Romanje Karitas iz župnije Izlake
18. Romanje skupine Sospirolo iz Beluna
19. Skupina peš romarjev iz Ljubljane
23. Župnijsko romanje iz Vipavskega Križa

25. Skupina obiskovalcev iz občinske uprave Desternik
26. Skupina romarjev iz župnije Šmarje-Sap
Župnijsko romanje iz Žirov
27. Romanje župnijskega zbora s Cola
Romanje gibanja Pot ob zaključku politnih duhovnih tednov v Stržišču

SEPTEMBER

2. Skupina obiskovalcev iz Trebnjega
Skupina romarjev iz Vidma
Skupina romarjev iz Šentjanža pri Dravogradu
Skupina romarjev iz Zgornje Savinjske doline
Skupina romarjev iz Vipavskega Križa
3. Župnijsko romanje iz Tolmina
Skupina peš romarjev iz Budanj
8. Skupina romarjev iz Vurberka
9. Škofijski molitveni dan za duhovne poklice
Skupina romarjev iz Chies d'Alpago (Belluno)
10. Župnijsko romanje iz Bukovice
12. Skupina romarjev iz Italije

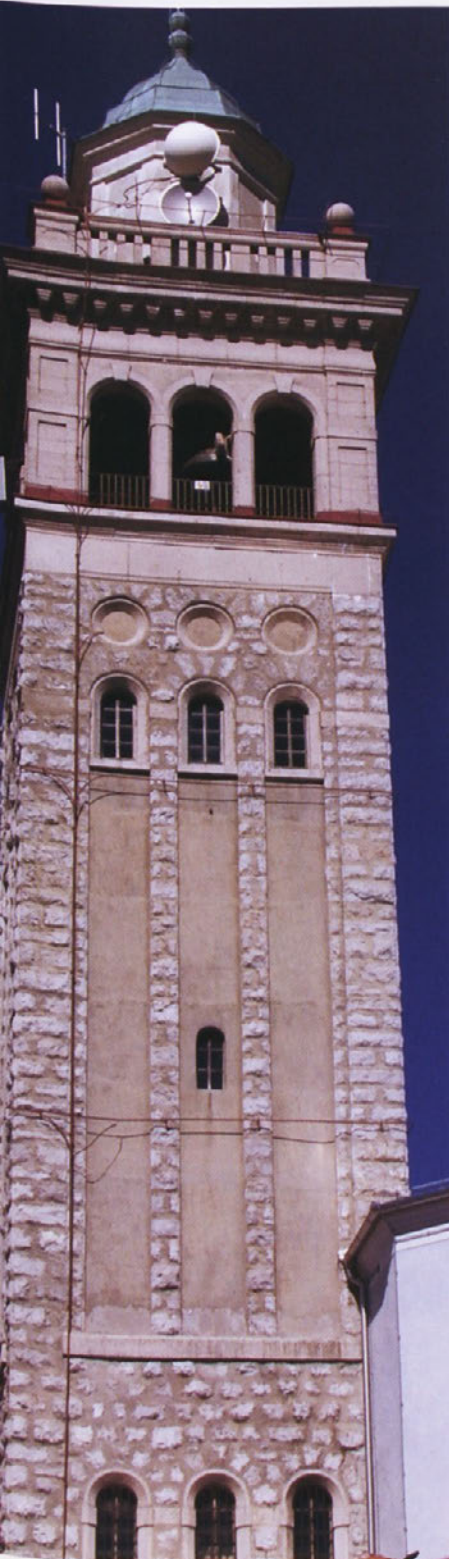
13. Skupina obiskovalcev iz Zavoda za vodno območje RS
15. Skupina romarjev iz Trbovelj
Skupina romarjev iz Grada
Skupina obiskovalk iz Društva kmečkih žena iz Bele krajine
17. Dobrodelni koncert za Karitas za Društvo ledvičnih bolnikov iz Posočja
20. Romanje salezijancev iz Gorice in Trsta
23. Skupina romarjev iz Begunj pri Cerknici iz Sv. Vida
Skupina obiskovalcev iz Društva pravnikov Pomurja
24. Župnijsko romanje iz Ajdovščine
Župnijsko romanje iz Šturij
26. Skupina obiskovalcev iz Društva upokojencev Drnovlje-Celje
27. Skupina romarjev iz doma upokojencev Gradišče
28. Skupina salezijancev iz Ljubljane
29. Skupina romarjev iz Gorice (Italija)
30. Skupina romarjev iz Tržiča
Skupina romarjev iz Marana (Videm)
Skupina obiskovalcev iz Društva invalidov Ribnica

OKTOBER

1. Župnijsko romanje iz Podnanosa in Lozic
3. Skupina romarjev iz Ljubljane
7. Skupina romarjev iz Ljubljana-Vič
Skupina romarjev iz Novega mesta
Skupina romarjev iz Maribora
Skupina romarjev iz Kopra in Strunjan
Skupina romarjev iz Kamnika
Skupina romarjev iz Ljubljana-Šiška
Skupina romarjev iz Ljubljana-Center
Skupina obiskovalcev z Bizelskega
8. Župnijsko romanje iz Mirna
Skupina bivših salezijanskih gojencev iz Gorice
10. Skupina romarjev iz doma upokojencev Podbrdo
Skupina romarjev iz Beluna
11. Skupina romarjev iz St. Pöltna v Avstriji
13. Skupina invalidov iz Kopra
14. Skupina romarjev iz župnije sv. Danijela v Celju
Skupina romarjev iz župnije Ljubljana-Moste

- Skupina romarjev iz župnije Dolenja vas pri Ribnici
Skupina romarjev iz Krške škofije v Avstriji
15. Romanje župnij kobariske dekanije
Romanje župnij iz Brd in iz Branika
19. Skupina romarjev iz slovenske Koroške
21. Birmanci iz župnije Šenčur
Skupina peš romarjev iz Otlice
Skupina študentov z Dunaja s profesorjem
22. Skupina romarjev iz Aiela
Romanje CPZ Slovencev iz Sv. Petra ob Nadiži
Romanje zbora Fogolar iz Rožaca
23. Skupina obiskovalcev iz Združenja vrtnarjev iz Maribora
28. Skupina obiskovalcev iz Dolenjske
Skupina obiskovalcev iz Grosupljega
29. Romanje župnij kraške dekanije

Svete maše

Ob nedeljah in praznikih:
ob 8.00, 10.00, 11.30 in 16. uri.

Ob delavnikih:

Jutranja sveta maša ob 7. uri
v kapeli prikazanja.

Od 1. maja do 2. novembra ob 17. uri.

Vsako prvo nedeljo v mesecu ob 15. uri:
molitev za duhovno in moralno prenovo
slovenskega naroda.

Vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 15,30 uri:
molitev za nove duhovne in redovne poklice.

Skupine, ki nimajo svojega duhovnika in želijo
imeti sveto mašo, naj pokličejo po telefonu
(05) 330 40 20.

Sporočijo naj datum in uro, ko bi želeli imeti
službo božjo.

Spovedovanje

Vedno pred sveto mašo in med njo.

Od 7.45 do 12.00 in

od 14.30 do 17.00

Izven tega časa pozvonite na samostanski
zvonec.

Marijanski muzej

je odprt ob sobotah in nedeljah

od 9.00 do 17.00,

pozimi (od 1. novembra do 1. aprila) je zaprt.

Naš naslov

Franciškski samostan Sveta Gora

Sveta Gora 2

5250 Solkan

tel: 05/330 40 20

fax: 05/330 40 38

e-mail: sveta.gora@rkc.si

internet: <http://sveta-gora.rkc.si> (v pripravi)

<http://planota.si>

